

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 565

De Muzentempel op St. Helena.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

15 Sorte fabriqué de **DUBEC SCHWARTZ**
20 **DUBEC GOLD**
30 **DUBEC AROMATIQUE**
40 **DUBEC**

J. VAN KERCKHOFF, AMSTERDAM

Medaille d'Or 1889, Argent Diplôme d'honneur
la Haye 1892, de Saint-Rémy de France
de Paris 1889, de Bruxelles 1895, de Amsterdam 1893

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE MUZENTEMPEL OP ST. HELENA.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec.**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De Royal Club.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Engeland is het land van de clubs.

Zoodra eenige personen, die dezelfde neiging of liefhebberij gemeen hebben bij elkaar zijn gekomen, rijst bij hen het verlangen naar een vereeniging, welke hun gezamenlijke belangen kan bevorderen.

Zoolang die liefhebberij werkelijk van eenig belang is of nut, dan is zulks zelfs aan te bevelen en niemand zal het bestaan van aardrijkskundige, filosofische, letterkundige, fotografische en dergelijke vereenigingen afkeuren of er laag op neerzien. Doch de Engelschen overdrijven het een weinig. Niet alleen stichten zij vereenigingen of clubs, welke slechts ten doel hebben het bestudeeren van de werken van één persoon of van één zaak, iets dat allicht tot groote eenzijdigheid moet voeren, maar men gaat zelfs zóo ver, dat men dwaze dingen bedenkt, daar belangstelling voor wekt en groepen personen gaat zoeken, die bereid gevonden worden, daaraan mede te doen.

Om een paar voorbeelden te noemen, willen wij wijzen op eenige clubs, die in het begin van de negentiende eeuw welig tierden.

Zoo had men bij voorbeeld een genootschap ter bevordering van het elegante leven. Hierin werden de grootste excessen bedreven. Men

speelde er om ongehoorde sommen en men was verplicht in de zalen van de club, ook midden in den winter, stroochoeden te dragen, terwijl men zijn jas ten binnenste buiten droeg, daar dit geluk beteekende.

Men had de biefstuk-club, de club der grompotten, der Penny-krabbers en van den geklonken knoop. Er was een Vereeniging van leelijke mannen, in welker statuten onder andere stond, dat men minstens éénmaal een duel moest hebben gehad, maar niet om een schoone vrouw, doch om een leelijken man en dat groote mannen zich niet schaamden lid van een dergelijke dwaze vereeniging te zijn, moge blijken uit het feit, dat zelfs de groote Mirabeau, een Franschman, tot eerlid van deze Engelsche club was benoemd.

Verder was er de club van den kalfskop, welke naam ontleend was aan het feit, dat men er den 30 Januari 1649, den dag, waarop Karel I onthoofd werd, uit een kalfsschedel wijn had gedronken op de gezondheid van Cromwell.

Er bestond ook een she-romps-club. Op bijeenkomsten had men de gewoonte een meisje van de straat te halen, dat met geweld gedwongen werd op hare handen te gaan staan,

met de voeten in de hoogte en het gelaat met hare terugvallende rokken bedekt. Wilde zij dat niet goedschiks doen, dan werd een karwats gehaald en kreeg zij slagen op dat gedeelte dat niet bedekt was. Als verontschuldiging voerde men aan, dat het haar eigen schuld was.

Maar dat was nog niet het gekste. Men had er de club van de bliksemstralen, de Hellfire-club, met andere woorden de club van het helische vuur, zoo genoemd, omdat men er allerlei goddeloosheid bedreef, er om het hardst vloekte, teneinde er aldus zeker van te zijn in de hel terecht te komen.

Een der merkwaardigste vereeniging was die der Hoofdboners. Men stelde zich tot taak met het hoofd allerlei kunstige stooten uit te voeren, zoogenaamd ter zelfverdediging, maar inderdaad uit woeste baldadigheid. Men huurde voor het doel een man, die tegen een zekere belooning zich vier kopstooten moest laten geven. Eens is het gebeurd, dat zoo'n man, die niet al te sterk was, bij den derden kopstoot den geest gaf.

Een ergerlijke club was de fun-club. Als men dit woord wil vertalen zou men er voor in de plaats moeten zetten de club van het genoegen, of pret, of plezier, maar de leden dier vereeniging hadden al een heel raar begrip van plezier, als men nagaat, dat hun fun bestond uit de volgende zaken:

Een huis binnendringen en er een kostbaren spiegel stuk slaan, een familieportret doorsnijden, een hond vergiftigen, een kat in de duiventil zetten, een valsch doodsbericht verspreiden, zoodat een heele familie in rouw werd gedompeld, arme lui's woningen in brand steken, zoodat de bewoners van have en goed beroofd, in hun onderkleeren moesten vluchten, hengsels van luiken rukken, waterpijpen doorsnijden, uithangborden afslaan, straatlantaarns uitdraaien, vensterruiten stuk slaan, een deur intrappen, deurkloppers en bellen afrukken en dergelijke fraaiigheden meer.

Daar de leden van dergelijke clubs steeds jongelui waren uit den gegoeden of adellijken stand, stond de politie machteloos. Vandaar dat men hoe langer hoe verder ging.

Er was een club, die nog erger was dan de fun-club en het kwaad bedreef om het kwaad. Een der meest toegepaste liefhebberijen was de volgende: Het toedienen van een zweetmiddel.

Om een of anderen burger, die laat in den nacht thuis kwam, stelden zich zes of acht leden der clubs, allen natuurlijk lords of minstens baronets, op, met den degen in de vuist. Aldus omsingeld moest de arme kerel natuurlijk wel een der edellieden den rug toedraaien en dat was verboden. De edelman, die aldus gehoond werd, prikte hem met zijn degen in

den rug, zoodat de arme kerel opsprong en zich omdraaide. Maar dan was de edelman, die nu den rug van den mishandelde zag, de beleedigde en maakte op dezelfde wijze gebruik van zijn wapen, waardoor weer een ander den rug werd toegedraaid. Aldus ging het een heele poos voort en als de man zich naar hun idee genoeg gewenteld en gesprongen had, dan liet men hem door een lakei een pak slaag geven, waarschijnlijk om hem op andere gedachten te brengen, of hem den lust te benemen een aanklacht in te dienen, iets dat trouwens overbodig was, daar een dergelijke klacht van een gewoon burger tegen een of meer pairs nooit gevolgen had.

Misschien denkt de lezer wel, dat dit alles ontsproten is aan het vruchtbaar brein van een fantastisch schrijver, maar ten bewijze, dat het bovenstaande de waarheid is, voegen wij hieraan toe, dat wij een en ander hebben ontleend aan den grooten historieschrijver Victor Hugo.

Intusschen bestaan er, niettegenstaande de zeden in den tegenwoordigen tijd wel waf verzacht zijn, nog talrijke dwaze clubs in Engeland en vooral in Londen, waar vele rijke nietsdoeners wonen, die zich vervelen en tot allerlei buitensporige dingen hun toevlucht nemen, om zich te amuseeren. Ook komt het vaak voor, dat de zucht om een of andere voorname functie te bekleeden hen daartoe drijft.

Gewoonlijk is een dergelijke rijke man niet knap of bekwaam genoeg om een voorname functie in de politiek, aan de rechtbank, in de geneeskunde of anderen voornamen en erkenden tak van wetenschap te bekleeden, waarom hij dan zijn toevlucht neemt tot een of andere dwaze vereeniging, die hij zelf sticht, om er met groot vertoon van gezag de functie van voorzitter of lid van het bestuur te vervullen.

Op deze wijze was ook de Royal-club ontstaan.

Zoo op het gehoor kon men veronderstellen, dat deze club iets te doen had met een der leden van het koninklijke huis, maar dit was niet het geval. Zij had er niets mede uit te staan en men had haar zoo genoemd, omdat indertijd de koninklijke bewilliging verkregen was op de statuten.

Deze statuten waren onschuldig genoeg en weken niet af van die van een andere club, zoodat die koninklijke bewilliging spoedig genoeg was verkregen. Maar niemand dan de leden had nog ooit achter de schermen gekeken, anders was het misschien twijfelachtig geweest, dat men die koninklijke goedkeuring had verworven. In dit geval niet omdat de club een misdadig doel nastreefde, maar eenvoudig wegens hare groote onbeduidendheid.

Men praatte er gewichtig, maar deed nooit iets, dat werkelijk de moeite waard was. Het eenige wat groot en belangrijk was, was de

contributie, die zóó hoog was, dat alleen zeer rijke menschen lid konden zijn. Hierdoor was de kas altijd stijf gevuld en het grootste vermaak der leden bestond hierin, dat men op vaste avonden bijeenkwam, om er gekke en langdradige redevoeringen af te steken, den spreker toe te juichen ook al had men niets van diens rede begrepen, om zich daarna aan een weelderig souper en een drinkgelag te buiten te gaan. Het gebeurde maar zelden, dat een der leden na zoo'n bijeenkomst nuchter zijn huis bereikte. Erg was dat niet, want alle leden beschikte over groote en fraaie automobielen en de chauffeurs, die het klappen van de zweep verstonden, zorgden er wel voor, dat hun respectieve meesters zonder kleerscheuren thuis kwamen.

Op zekeren avond was het gebouw van de club, dat op Harwich Square gelegen was, van onder tot boven verlicht. De club hield een zijner wekelijksche bijeenkomsten en naar uit het aantal auto's, welke stonden te wachten, op te maken viel, was de vergadering druk bezocht.

Dit had zijn reden. Sedert eenigen tijd was Sir Lionnel Pennink, een baronet, die pas door een sterfgeval in het bezit van zijn titel en vermogen was gekomen, tot voorzitter gekozen. De man was oerdom, maar was zeer eigenwijs. Wanneer wij dom zeggen, bedoelen wij daarmede, dat hij ongeletterd was, daar hij een zeer slechte opvoeding had genoten, maar hij was niet ontbloot van een zekere handigheid, terwijl hij een onbepaalde heerschzucht als zijn voornaamste gebrek kon beschouwen.

Op het oogenblik, dat dit verhaal begint, bevond hij zich in de groote vergaderzaal, die door zijn zorgen onlangs gerestaureerd en overdadig en weelderig gemeubeld was. Er hingen donkerroode peluchen gordijnen voor de talrijke vensters, de vloer was van glad geboend parquet, een dik Turksch tapijt van een zeldzaam mooi patroon lag onder de tafel, om de met een fraai groen kleed bedekte tafel stonden prachtig gebeeldhouwde stoelen met donker geel leder bekleed, terwijl van de fraai gedecoreerde zoldering een kristallen kroon afhing.

In deze indrukwekkende ruimte zaten een groot aantal leden om de tafel geschaard.

Zij keken niet al te frisch meer uit hunne oogen, want voor het begin van de vergadering hadden zij allen in de restauratiezalen, welke een verdieping lager waren gelegen, een copieus diner genoten en dat met de noodige edele wijnen bespoeld, terwijl hun de wetenschap, dat zij na afloop der besprekingen een even weelderig souper zouden gaan gebruiken, den noodigen moed gaf, om de aangekondigde redevoeringen aan te hooren, redevoeringen, waarin zij natuurlijk niet het minste belang

stelden, maar dat zij voor niets ter wereld zouden hebben willen erkennen.

Plotseling liet Sir Lionel Pennink met een vervaarlijken slag den voorzittershamer op de tafel neerkomen, aldus aankondigend dat hij de bijeenkomst officieel opende.

De leden, die op dronkemanstoon met elkander allerlei futiliteiten hadden besproken, zwegen en lieten hun lodderoogen op den voorzitter rusten, die zoo wat de eenige was, die niet totaal dronken was.

De slimme kerel had hiervoor een goede reden. Hij wilde daardoor een overmacht krijgen op zijn medeleden, om hen naar zijn pijpen te laten dansen. Hij had op zijn manier groote plannen en wilde die alleen en zonder hulp der anderen ten uitvoer brengen.

Hij had het in zijn hoofd gekregen als een dictator te heerschen over de groote sommen gelds, die in de kas waren, terwijl hij zich tevens voorstelde veel eer te behalen met de plannen, die hij koesterde.

Wat die plannen waren?

Zijn redevoering zal ons daarover nader inlichten.

Toen het eindelijk volkomen stil geworden was, stond hij op en liet zijn blik weiden over de vergadering.

Deze was op het oog indrukwekkend genoeg. Alle leden waren naar Engelsch gebruik in rok en witte das gekleed en als men hun aller rijkdom optelde kwam men tot de slotsom, dat deze aanwezige, thans volkomen dronken mannen tezamen eenige milliarden ponden sterling waard waren.

Sir Lionel Pennink streek over zijn zwarten baard, die op zijn glanzend wit overhemd met juweelen knoopjes neerhing, kuchte eenige keeren en sprak:

„Hooggeachte gentlemen! Diep beschaamd hebben wij de houding van het Engelsche volk en van de dagbladen en hun optreden aangezien bij het bezoek van onzen doorluchtigen gast uit Achter-Indië, Sir Haïdabard Sahibo van Gwanpur.

Engeland kan trotsch zijn op de vriendschap van dezen almachtigen monarch en wij zijn, ondanks de meening van het Engelsche volk, innig gelukkig, dat de almachtige heerscher met zijn heilige voeten den bodem van oud-Engeland heeft betreden en ons een eer heeft bewezen, die we ten volle op prijs weten te stellen.

— — — „Ja, mijne heeren, hoe zeer toch miskent het arme, door misdadige elementen misleide volk dezen geheiligden persoon.

„Men moet, zooals ik, er bij tegenwoordig zijn geweest en den monarch hebben gadegeslagen, hoe hij bijna voortdurend zich met zijn raadslieden aan ernstigen, moeilijken arbeid wijdt, terwijl zijn gasten aan boord van zijn

jacht vertoefden en, zonder zich te bekommeren om regeeringszaken, naar eigen verkiezing uitstapjes konden maken in ons onovertroffen Londen.

„Men moet hebben gezien, zooals ik dat heb kunnen doen, hoe de almachtige heerscher zelfs de uren van rust niet in niets doen doorbracht, maar rekenschap van zijn doen en laten gaf aan Vishnu en Siwa, jegens wie hij zich verantwoordelijk voelt.

„Verre van het rumoer en de vijandschap van een wereld, die hem niet begrijpt, op zijn jacht midden op de oneindige zee, omringd door de groene golven en in de zilte koelte, die daar heerscht, reinigt hij zijn ziel van de smetten, die zich daarop vastzetten in de omgeving van slechtheid, waarin hij zich steeds bevindt.

„Tranen kwamen mij in de oogen, toen ik hem eenzaam op dek van zijn schip zag wandelen en hij zijn majestueusen blik liet gaan over de golven, in de richting van zijn zonnig land, het land der lotosbloemen.

„Ja, mijn waarde vrienden, hooggeachte medeleden van deze club, onze nieuwe vriend, de almachtige heerscher van Achter-Indië is, zoover ik hem ken, ook een artist bij de gratie Gods, die zich niet ontziet om zelf de kunst te dienen, door voor kunstenaars, die met hem bevriend zijn, het palet vast te houden en verven te mengen.

„Verscheidene van de meest beroemde portretten, de geniaalste producten der schilderkunst, zijn zoodoende door zijn hulp ontstaan.

„Op bewonderenswaardige wijze speelt de zoon der zon de moeilijkste muziekstukken en men moet de vaardigheid bewonderen, waarmee hij de handgrepen op de pianola uitvoert. Heeft hij dit instrument niet tot zijn beschikking dan maakt hij zich verdienstelijk aan den vleugel door de muziekbladen voor de virtuosen om te slaan en nog wel gewoonlijk juist op het goede oogenblik.

De schoone letteren hebben niet minder zijn hooge aandacht. Steeds beweegt hij zich op dit gebied door de goede pennen voor de auteurs uit te zoeken of de vellen papier, waarop zij schrijven, naar volgorde te nummeren.

„Op deze wijze is zijn verheven geest zonder onderbreking bezig.

„Ja, mijne heeren, de plek, waar deze heerscher aan boord van zijn schip zijn verheven gedachten in de verte laat zweven en zijn fantasie den vrijen teugel laat, is voor allen, zelfs voor den eenvoudigsten stoker, een heiligdom.

„Wij mogen ons gelukkig achten, dat wij dezen onovertreffelijken mensch eindelijk als een vriend van ons Rijk mogen beschouwen.

„Wij zullen er over beraadslagen, hoe wij ons volk, dat op een dwaalspoor is gebracht

en onze misdadige pers tot een betere beoordeeling van dezen almachtigen man kunnen brengen.

„Over het algemeen, mijne heeren, zijn in den laatsten tijd de misdaden in Engeland menigvuldiger geworden; ook dit vindt zijn oorzaak in den verderfelijken invloed der dagbladen, die elke misdaad openbaar maken.

„Verder heb ik als bekend volksschrijver opgemerkt, dat er te weinig werken geschreven worden die tot koningsliefde aansporen.

„Dit gebrek moet in de toekomst verholpen worden.

„Ik verzoek u, uit de ons ten dienste staande rijke middelen de bedragen toe te staan, die mij in staat stellen, hoogstaande boeken voor de jeugd te schrijven, opdat daarop een betere invloed worde uitgeoefend.

„Tot dit doel wil ik een staf van schrijvers om mij heen verzamelen, die nog niet bedorven zijn door de pest der onzedelijkheid en lust tot sensatie.

„Het spreekt van zelf mijneheeren, dat ik en de andere gentlemen hiervoor door de pers, wie niets heilig is, zullen worden gehoond en verguisd en daar dit ontegenzeggelijke een nadeeligen invloed moet uitoefenen op hun werk, zoo heb ik een denkbeeld uitgewerkt, dat na verwezenlijking dien nadeeligen invloed geheel zal te niet doen.”

De aanwezigen schenen door deze woorden in zoodanige wijze tot hun positieven te komen, dat zij trachtten hun aandacht geheel tot de woorden van den spreker te bepalen. Sommigen gingen zelfs zoo ver, dat zij met hun onzekere stemmen trachtten te roepen:

„Hear! Hear!”

Sir Lionel boog met een bescheiden glimlachje het hoofd. Hij vond zelf, dat hij machtig goed sprak en aanvaardde deze hulde wel bescheiden, maar toch met gepaste vrijmoedigheid. Hij vervolgde zijn rede.

„Dat denkbeeld wil ik thans de vergadering mededeelen en ik hoop, dat het met de geestdrift zal worden ontvangen, die het waardig is, want al zeg ik het zelf mijneheeren, dat denkbeeld is een vorst waardig.”

De spreker zweeg even om de uitwerking zijner woorden op de toehoorders waar te nemen. Dezen echter reageerden daarop niet meer. Het scheen, dat Sir Lionel te lang sprak. Sommigen begonnen reeds te knikkebollen.

Dit ontging den president van de Royal Club niet en de oorzaak kennend, besloot hij niet langer uit te weiden, maar met zijn plan voor den dag te komen.

„Dat denkbeeld dan, mijneheeren, is het volgende.

„Het ligt in mijn bedoeling voor mij en mijn medeschrijvers een rustig huis te laten bouwen, dat van alle gemakken is voorzien en dat

op een eenzaam eiland is gelegen, opdat men daar ongestoord en ver van de booze wereld zal kunnen werken en na den arbeid er heerlijk zal kunnen uitrusten. Dat gebouw, dat door een modernen bouwmeester moet worden ontworpen, zou ik den naam willen geven van Muzentempel, daar alles wat er in gedaan wordt ter bevordering der muze is en als geschikte plek, waar dit gebouw zou kunnen worden neergezet, heb ik het oog laten vallen op Sint Helena, waar Napoleon eenige jaren in ballingschap heeft gezocht.

„Geloof mij, mijne heeren, het oprichten van een dergelijk heerlijk rustoord voor die dappere strijders van den geest, die zich aan onze zaak zullen wijden, zal groote bressen slaan in de gelederen onzer vijanden en dozijnen schrijvers tot ons brengen, die heden nog ons volk verderven.

„Laat ons nu het volk toonen, dat wij weten te strijden!

„Ik wil mijn pen voor het goede doel, dat wij beoogen, als een blinkend zwaard door de lucht zwaaien en met geestdriftige woorden tegen de misdaad te velde trekken.

„Ik ben er van overtuigd, dat onze leden met mij medevoelen en het ongetwijfeld met mij eens zijn. Ik durf daarom met een gerust hart de vergadering te verzoeken dit te laten blijken door op te staan. Mocht een of meer leden er tegen zijn, dan gelieve hij te blijven zitten.”

Alle leden verhieven zich na deze schitterende rede van hun plaatsen en riepen met hun heesche wijnstemmen, zoo goed als zij dat konden, driemaal hoera.

Sir Lionel Pennink kon over de uitwerking zijner woorden tevreden zijn.

Allen hadden de redevoering schitterend gevonden, enkel en alleen daarom, omdat zij zelf niet in staat waren meer dan drie woorden achter elkaar verstaanbaar uit te brengen.

Er werd toen over gediscussieerd hoeveel geld er voor het plan van den voorzitter zou noodig zijn. Deze maakte gebruik van het voordeel, dat hij al door zijn rede gewonnen had en ook van de halve dronkenschap waarin de meeste leden nog verkeerden, om een groot bedrag voor te stellen ter verwezenlijking van de plannen. Al deze voorstellen werden, zonder ook maar één stem tegen, aangenomen.

Het slot van de geschiedenis was, dat voor de oprichting van een Muzentempel op Sint Helena een bedrag van niet minder dan één millioen pond sterling en een tweede millioen voor honorarium en drukkosten voor de te schrijven werken van Sir Lionel Pennink en de door hem aan te wijzen collega's werd toegestaan.

Onmiddellijk nadat door handopsteken de-

ze ontzaggelijke bedragen waren gevoteerd, stond een der leden op.

Het was de oude Lord Pembington, die nog niet zóó door den drank beneveld was, of hij meende het aan zijn rang en waardigheid verplicht te zijn, eveneens een redevoering te houden. Misschien was hij wel jaloersch op het succes van den voorzitter. Hoe dit zij, hij stond op, hield zich met beide magere handen aan de leuning van een stoel vast en keek met zijn waterige oogjes alle aanwezigen beurt om beurt aan. Het leek wel of de aanwezigen dit als een soort bestraffenden blik beschouwden, want gaandeweg verstomden de stemmen en het broehaha dat op de woorden van den voorzitter was gevolgd, hield op.

Onder doodsche stilte der aanwezigen, begon de kleine, magere Lord, die er als een mummie uitzag, met krassende stem aldus:

„Hooggeachte medeleden der Royal club!

„Nadat wij de eerste schrede hebben gezet op den weg ter bestrijding van de misdaad, denk ik. . . denk ik, dat wij niet halverwege moeten blijven staan, maar dadelijk het kwaad bij de wortels — — dat wil zeggen — — mijne heeren — — ik bedoel, het te vergelijken — — als bij het trekken van een kies — — Ja — — hm — — ja — —”

Het was duidelijk, dat hij de kluts kwijt was.

Hij speelde zenuwachtig met zijn monocle en trachtte tevergeefs, zijn zin te vervolgen.

Hij nam een aanloopje als een aeroplane, die niet in de hoogte kan komen en begon opnieuw.

„Ja — — als bij het trekken van een kies — — tanden trekt men, door ze uit te rukken — — als de tanden eruit zijn gehaald — — dan zijn zij getrokken — — Ha — — ja zonder tanden — — ja, juist, nu weet ik het — — kan men geen tandpijn meer hebben en zoo bedoel ik, moet men het kwaad bij zijn wortels uitrusten.

„Zoodat, als er geen wortels meer zijn de boomen — — hm — — hoe kom ik nu in eens weer aan boomen — — ik bedoel de wortels — — hm — — de wortels van de boomen — — ha juist — — de wortels van de boomen, zonder wortels geen boomen en dus ook geen boomen zonder wortels, dus weg met de wortels van het kwaad, dan is het kwaad ook weg en kunnen wij ons gemak er van nemen. Als wij alleen maar goed kijken naar de wortels, niet de wortels, die men kan eten, die zijn veel te nuttig, maar de andere wortels, die in den grond zitten en waar we toch niets aan hebben. Neen mijneheeren, als we het goed beschouwen zijn die wortels van geen nut en ze zitten in den grond die wortels, zoodat die wortels. . . .”

„Wortelen, mooie wortelen!” waagde een oneerbiedige te roepen die dat wortelengeza-

nik ontzettend vervelend begon te vinden en een groentenboer nadeed.

Maar een bestraffende blik uit de oogen van den voorzitter deed den onverlaat zwijgen, zoodat Lord Pembington, wiens waterige oogjes tevergeefs den onderbreker hadden gezocht, zijn interessante redevoering kon vervolgen.

„En daar ook tanden en kiezen wortels hebben, die ook geen nut hebben en alleen maar af en toe geweldig pijn kunnen doen, zoodat je naar den tandarts moet, om ze er uit te laten halen, zoo moeten wij ook die wortels er uit laten halen. In figuurlijke beteekenis natuurlijk!

„Het volk, bedoel ik, is als een bek met tanden en wij zijn de tandartsen en nu vind ik, dat wij flink moeten ingrijpen. . . . en ik ben van meening, vóór alles, behalve door boeken ook door praktische daden te kunnen helpen om tanden te trekken.

„Ik stel derhalve voor, daar onze politie, — gij weet, dat ik president van de rechtbank ben en allen ken — dus — daarom bedoel ik, dat onze politie gereorganiseerd moet worden — dat zij op een hooger peil moet worden gebracht.

„Er worden te weinig misdadigers gepakt en vooral hetgeen er gebeurt met dien hatelijken kerel, dien Raffles, heeft mij bewezen, dat onze politie niet met haar tijd is meegegaan.

„Ik doe dus het voorstel: verschillende ambten van politie uit Engeland en uit het buitenland aan te stellen als leeraren aan een nieuw op te richten universiteit waar de leer van het stelsel van Lombroso en Lavater wordt onderwezen en — pardon — ik bedoel, onze detectives of juristen in te lichten omtrent de misdaden en nieuwe middelen te vinden om ze te bestrijden, doch vóór alles te bestudeeren hoe men de misdadigers opspoort. — Ik denk, dat wij met een millioen pond sterling een universiteit voor criminaliteitsleer in het leven kunnen roepen.

„Ik verzoek de hooggeachte medeleden, hun oordeel hierover te willen uitspreken.”

Lord Pembington ging met een vaart op zijn stoel zitten en daaruit zagen de aanwezigen, dat zijn redevoering ten einde was, iets waar zij anders misschien nooit achter waren gekomen en uit vreugde, dat zij zijn geleuter niet meer behoeften aan te hooren, begonnen zij bravo te roepen, in de handen te slaan en met de voeten te trappelen, zoodat het een leven als een oordeel werd.

Na veel moeite kreeg Sir Lionel een weinig stilte, om zich verstaanbaar te kunnen maken en zei:

„Uit de toejuichingen meen ik te moeten opmaken, dat men geen stemming wenscht en

het voorstel van Lord Pembington bij acclamatie wil aannemen?”

Opnieuw weerklonk een luid „bravo!” en zonder stemming was het voorstel van den spreker aangenomen en opnieuw een bedrag van een millioen pond sterling toegestaan.

Nu vroeg Sir Lionel Pennink nogmaals het woord en begon:

„Zeer geachte medeleden! Ik ben zeer verheugd over de geniale gedachte van onzen waarden lord Pembington. Ja, hij heeft gelijk! Een dergelijke universiteit ontbreekt ons. En zij zal geestdriftigen bijval vinden bij onze detectives en juristen.

„Voor alles, mijne heeren — en dat zal hoofdzaak zijn — deze universiteit zal groote voordeelen afwerpen, en nu stel ik voor om van deze winst premiën uit te loven voor het aanhouden en arresteeren van misdadigers en het andere gedeelte te besteden voor den Muzentempel op St. Helena.

„Ja, mijneheeren, ik zie een gouden toekomst aanbreken.

„Wij zullen eindelijk, om met Lord Pembington te spreken, het misdadige volk de rotte tanden uit den mond halen en Engeland zal herademen, als het eindelijk bevrijd wordt van zijn kiespijn.

„Reeds morgen zal ik een oproeping verzenden aan de bekendste schrijvers en hen, onder verwijzing naar onzen tempel, overhalen, deel te nemen aan onze goede zaak.

„Daar dit op mijn gebied ligt, zal het uw goedkeuring hebben, dat ik mij daaraan wijd, maar er valt nog meer te doen en hoewel er misschien tegen op gezien wordt, moeten wij toch iemand hebben, die zich met de werkzaamheden verbonden aan de oprichting van de hoogeschool wil belasten.

„Gaarne zal ik van de vergadering voorstellen vernemen dienaangaande, of ten minste een kandidatenlijst, zoodat wij ook over dit onderwerp een stemming kunnen houden.”

Een verlegen zwijgen heerschte eenige oogenblikken aan de tafel.

De heeren waren niet gewend, practischen arbeid te verrichten.

Na onderlinge beraadslaging droegen zij daarop de leiding der zaken, zoowel voor den Muzentempel op St. Helena als voor de misdadigers-universiteit, op aan sir Lionel Pennink.

Hiermede was het zakelijke gedeelte van de bijeenkomst afgehandeld, tot groote opluchting van een goed deel der aanwezigen, die niets liever verlangden, dan weer zoo spoedig mogelijk aan tafel te gaan.

Tot laat in den nacht duurde het feestelijke souper en toen zij eindelijk afscheid van elkaar namen, hadden zij algemeen de overtuiging, dat de Royal Club op dezen avond

een bijzonder gewichtige, onvergetelijke daad had verricht.

Nog dien nacht dicteerde Sir Lionel Penning zijn particulieren secretaris het bericht over de gedenkwaardige clubvergadering, ten einde de kranten op de hoogte te stellen.

In het bewustzijn een meesterwerk ten bate der menschheid te hebben gewrocht en droo-

mend van de vele onderscheidingsteekenen, die hem ongetwijfeld ten deel zouden vallen, strekte Sir Lionel zich onder zijn donzen dekens uit, vouwde de handen als een vroom ridder over de borst, nadat hij eerst zijn mooien, zwarten baard zorgvuldig op het witte linnen had uitgespreid en sliep in met een zalig glimlachje op het gelaat.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Baxter en Marholm vinden hun meester.

De elektrische moederklok op het hoofdbureau van politie te Londen — Scotland Yard — sloeg negen heldere slagen en op hetzelfde oogenblik deed een stroomstoot in het elektrische net de raderen der andere uurwerken in de verschillende lokalen van het groote gebouw werken en de wijzers een minuut verspringen.

Het was het uur, waarop een geheel nieuwe ploeg hare werkzaamheden begon en de mannen van de oude, de nachtploeg aflosten.

Als in een mierenhoop krioelde alles door elkaar en wie dit voor den eersten keer zag en niet wist, hoe het achter de coulissen uitzag, moest inderdaad grooten eerbied krijgen voor deze reuzenmachine.

Niemand scheen tijd voor een ander te hebben; beambten met gevangenen spoedden zich door de lange donkere gangen naar de kamers der sergeanten, inspecteurs en commissarissen, terwijl andere beambten groote, roode portefeuilles met een ernst en gewichtigheid naar de secretariaten brachten, alsof zij minstens hofmaarschalk waren.

Op de eerste etage van het groote gebouw waren de beide bureau's van den chef van Scotland Yard, den hoofd-inspecteur van politie Baxter, ingericht.

Phileas Baxter was een bekende persoon-

lijkheid, zoowel op de verschillende bureaux, als daar buiten. Ieder Londenaar wist, onder meer, dat deze politieambtenaar aan John Raffles, oftewel Lord Edward Lister, zooals zijn eigenlijke naam luidde, eeuwigen haat had gezworen.

Toch was dit een misvatting van den goeden man. Want zonder den gentleman-inbreker zou de goede hoofd-inspecteur nimmer eenige kans op bekendheid hebben gekregen. Hoewel de hoofd-inspecteur niet van speurdersgaven was ontbloot, had hij nog nimmer een schijn van een kans gehad tegen dezen genialen dief, die nu reeds jaren lang Londen en verschillende andere steden, zoowel in Engeland als op het vasteland van Europa en in Amerika onveilig maakte.

Daar Baxter telkens met even veel ijver er op uittrok, als hij meende voldoende aanwijzingen te hebben ontvangen, om den Groeten Onbekende te kunnen arresteren en dit niet onder stoelen of banken stak, kwam het steeds ter oore van de pers, wanneer hij weer eens voor de zooveelste maal had gefaald, zoodat zijn naam onverbreekbaar werd verbonden met den gentleman-inbreker.

Hierdoor kwam het dat hij groote bekendheid genoot en Baxter liet zich op die bekendheid, daar hij erg ijdel was, niet weinig voor-

staan, er niet aan denkend, dat die bekendheid hem eigenlijk weinig tot eer strekte.

Maar zooals gezegd: Baxter was niet weinig ijdel en ijdele menschen doen vaak domme dingen.

Het was tien minuten over negen, toen de chef van politie het hoofgebouw binnenging om zijn dienst te beginnen.

Hij had zichzelf het privilege gegeven, om altijd tien minuten te laat te komen. En van die gewoonte week hij nooit af.

Toen hij de naar zijn bureau leidende agentenkamer binnentrad, bleef hij verbaasd op den drempel staan.

Daar vertoonde zich aan zijn blikken een tooneel, dat geheel in strijd was met de discipline van het hoofdbureau van politie.

De twaalf politieagenten en hun sergeant, benevens een zestal detectives in burgerkleeven, die anders altijd bij het binnenkomen van hun chef opsprongen, salueerend hem hun morgengroet boden en bleven staan totdat hij in zijn bureau was verdwenen, zagen hem nu niet binnentreden, maar luisterden nieuwsgierig aan de gesloten deuren, die naar het bureau van den hoogsten chef voerden.

Baxter bleef met open mond verbaasd staan.

Reeds wilde hij met een luiden vloek de plichtvergeten manschappen tot de orde roepen, toen ook hij roerloos bleef staan en luisterde naar het geluid, dat achter de gesloten deur zijner kamer klonk.

Men kon zich in dat geluid niet vergissen. Het was duidelijk, dat daar achter dien muur iemand lachte, luid en ononderbroken lachte.

Dit lachen werkte zoo aanstekelijk, dat alle agenten en detectives met een breeden grijns naar de deur van het allerheiligste staarden.

Na eenige seconden te hebben geluisterd, wierp Baxter met een luiden slag de deur achter zich dicht en riep:

„Wel vervloekt, wat is dat voor een bende! Het lijkt wel of het hier een specialiteiten-theater is!”

Alle beambten schrokken op het hooren van Baxter's stem en snelden naar hun plaatsen, namen de voorgeschreven houding aan en gaven hun gelaat, met op elkaar geknepen lippen, een ernstige uitdrukking.

„Wat is hier aan de hand, sergeant?” brulde de inspecteur nu.

„Pardon, inspecteur”, antwoordde sergeant Cean, „gij hoort zelf, wat de oorzaak van onze onoplettendheid was. Uw secretaris, inspecteur Marholm lacht in uw bureau al minuten achtereen”.

„Ik wou, dat de duivel hem haalde!” riep Baxter, naar de deur van zijn bureau snellende.

„Dat is wat moois, om hier in Scotland Yard

zoo te lachen, alsof men in een café-chantant was”.

Daarop beval hij den beambten:

„Aan het werk!”

Met een ruk opende hij toen de deur van zijn bureau, die hij onmiddellijk weer achter zich sloot, waarna de lachende beambten konden hooren, hoe hij losbarstte:

„Zeg Marholm,” hoorden de beambten hem uitroepen, „ben je nu heelemaal van God verlaten?! Wat scheelt je?”

Maar in plaats van een antwoord volgde op deze woorden een nog luider gelach, dat zoo animeerend was voor de mannen in de naburige kamer, dat zij het luide: Hohohohoho! Hahahahaha! Hihihihihih! in een zachteren toonaard herhaalden.

Maar Baxter, die weinig of geen gevoel voor humor had, zag in dat lachen niets anders dan een overtreding van de voorschriften en snauwde Marholm opnieuw toe:

„Zeg kerel, je bent geloof ik razend krankzinnig. Als je niet onmiddellijk met dat onzinnige gelach ophoudt, zal ik de ambulance opbellen en vragen of ze je direct naar Lambeth Asylum in Bethnal Green brengen. Denk je dat ik hier volslagen gekken op mijn bureau kan gebruiken. Vooruit, hou op en vertel wat er aan de hand is.”

Maar Marholm kon niet ophouden. Toch begreep hij, dat hij zich matigen moest en trachtte daarom zacht te lachen, maar deze poging werd hem noodlottig, want weldra stond hij als een gewurgde en naar adem hijgend, als een drenkeling, zijn breede kaken op en neer te klappen, evenals een visch doet, die men uit het water heeft getrokken. Hij hikte en snikte, werd eerst rood, toen paars en daarna blauw in zijn gelaat, zoodat hij ten slotte wel moest zwijgen, wegens gebrek aan adem.

Inmiddels trachtte hij Baxter in te lichten en stotterde:

„Inspecteur, de kranten hebben vanochtend een nieuwtje, zooals ik er in langen tijd geen heb beleefd”.

Baxter stond nu vrij kalm tegenover zijn secretaris, want hij moest voor dezen steeds „bonne mine à mauvais jeu” maken.

Marholm was zijn beste werkkraft; zonder hem zou hij het nooit hebben klaar gespeeld om, met zijn geringe mate van ontwikkeling — hij was zijn dienst begonnen als gewoon soldaat bij de Iersche garde — zijn ambt waar te nemen.

Bovendien kende Marholm alle zwakke zijden van Baxter; kortom, de secretaris was een onmisbaar mensch voor den hoofd-inspecteur van politie.

Zoedoende was Marholm eigenlijk de persoon, die Scotland Yard de lakens uitdeelde.

En toch gaf hij niets om zijn baantje; de

bureaudienst beviel hem in het geheel niet en het zou hem veel aangener zijn geweest, gewone detectivediensten te verrichten.

Zijn uitstekend speurtalent, dat hij als detective aan den dag had gelegd, vóórdat hij secretaris was geworden, had hem in de misdadigerskringen tot een gevreesde persoonlijkheid gemaakt.

Zijn bijnaam „de vloot" had hij te danken aan zijn figuur: hij was klein en dik, maar zeer beweeglijk.

Maar juist ten gevolge van het feit, dat hij voor eenige jaren door de pers, in tegenstelling met Baxter, zeer gunstig was beoordeeld, was Marholm door den hoofd-inspecteur van politie uit zijn werk gehaald en tot diens particulier secretaris benoemd.

Hier stond hij Baxter niet meer in den weg en de pers kon hem niet meer aanhalen als voorbeeld voor den hoofd-inspecteur.

Dit alles had Marholm heel goed ingezien en hij deed al het mogelijke om van zijn secretariskwaamheden bevrijd te worden. Eerst had hij het geprobeerd op de gewone wijze, door persoonlijke verzoeken en toen dat niet hielp met verzoekschriften. Doch zoodra Baxter had gelezen waar een dergelijk verzoekschrift om ging, dan verscheurde hij het verder ongelezen en het ging de papiermand in.

Toen Marholm had gezien dat dat niet hielp, had hij het op een andere wijze geprobeerd, namelijk door zich onmogelijk te maken. Maar ook hiermede had hij geen succes.

Marholm mocht doen wat hij wilde, hij kon den hoofd-inspecteur sarren of voor den gek houden, zijn chef had een dikke huid en trok er zich niets van aan.

Het eenige dat hij met het optreden bereikte was, dat hij zijn chef soms zóó kwaad maakte, dat hem het bloed kookte; maar na een poos draaide deze weer bij, omdat hij wel begreep het toch niet zonder Marholm te kunnen stellen.

Op die manier was en bleef deze zijn secretaris.

Maar in den loop der tijden ontstond daardoor een heel eigenaardige toestand. Eigenlijk was het Marholm, die de baas was. Hij deed wat hij wilde, want van een of andere disciplinaire straf kon nimmer sprake zijn, daar dit ten slotte had moeten leiden tot zijn ontslag en dat was het juist, dat Baxter absoluut niet wilde.

Met dit voor oogen zal het dus niemand verwonderen, dat Marholm zich dien ochtend zoo luidruchtig had aangesteld in het bureau van zijn chef. Hij kon dat straffeloos doen en had het er op gezet Baxter eens flink te ergeren.

Hij hield nu de Times met uitgestreken arm zijn chef voor en zei:

„Lees zelf, inspecteur Baxter! wat gisteren

door eenige bijzonder knappe koppen hier in Londen in elkaar is gezet.

„Het is kostelijk! Een mooiere geschiedenis kon niet door alle grappenmakers vanaf de tijden van koningin Elisabeth zijn verzonnen. Lees eens!"

Baxter nam de krant aan en las het volgende:

„Oprichting van een universiteit voor politie-ambtenaren door de Royal Club!"

Oprichting van een Muzentempel op St. Helena voor schrijvers over zedeleer!

Verspreiding van hoogstaande werken door de Royal Club!

Bestrijding van verderfelijke lectuur!

Het verbond van de edelste menschen der wereld!"

Hoofd-inspecteur Baxter nam de moeite niet, de afzonderlijke artikelen te lezen: hij overhandigde de krant weer aan Marholm en zei:

„Ik zou wel eens willen weten, wat voor belachelijks je daarin ziet!"

Marholm barstte in een nieuwe lachbui uit en riep:

„Inderdaad, inspecteur Baxter, dat antwoord verwachtte ik van u. Het is werkelijk jammer, dat men u niet reeds lang in de Royal Club heeft opgenomen. Gij behoort daar ongetwijfeld!"

„Het zou een groote eer voor mij zijn", knikte Baxter, die de ironie van zijn secretaris niet begreep, „medelid van die voornamen Club te worden. Maar tot mijn spijt zal ik daartoe wel niet in aanmerking komen."

„Jammer!" mompelde Marholm meer in zichzelf dan tot zijn chef. „Gij zoudt zeer zeker, wat geestelijken aanleg betreft, de gelijke zijn van die heeren. Deze gentlemen zijn niet beter op de hoogte van de zaken dan gij, inspecteur. Ik geloof, dat gij hun nog een lesje zoudt kunnen geven."

„Dat denk ik ook", beaamde Baxter, in de meening, dat Marholm in ernst sprak.

„Ongetwijfeld!" vervolgde de Vloot, „maar gij zult nog wel in aanraking komen met de heeren leden van de Royal Club. Daar twijfel ik niet aan."

Hoofd-inspecteur Baxter fronste de wenkbrauwen en wierp een onderzoekenden blik op zijn secretaris.

Hij wilde zich er van overtuigen of Marholm in ernst sprak, of dat hij hem voor den gek hield.

Maar het gelaat van den kleinen, slimmen man was een ondoorgrondelijk masker, waarop Baxter niets kon lezen.

„Ziet u," ging Marholm voort, „als de leden van de Royal Club verstandig zijn, dan kiezen zij u vast en stellig tot medelid. Misschien

kunt gij hun dan leeren hoe men misdadigers opspoort. Daarin zijt gij ontegenzeggelijk zeer bedreven."

Baxter zag in, dat het het verstandigste was, te zwijgen, daar hij met Marholm niets verder kwam.

Hij nam zijn correspondentie op, maar juist toen hij de eerste brieven had geopend, meldde de dienstdoende beambte, terwijl hij een kaartje overhandigde:

"Een heer wenscht u te spreken."

Nog vóórdat Baxter bevel kon geven om den heer binnen te laten komen, werd de politie-agent op zij geschoven en Sir Lionel Pennink trad met deftige schreden het bureau binnen, streek over zijn baard, het voornaamste sieraad van zijn gelaat, waaide zich met zijn hoed koelte toe en zei:

"Pennink, Pennink!

"Gij zult mijn naam heden in de kranten gelezen hebben. Gij zult dien wel reeds van vroeger kennen, want mijn naam is ongetwijfeld een der meest bekende van geheel Engeland en mijn werken behooren tot de beste der vaderlandsche literatuur.

"Ik schrijf over militarisme, marinetoestan- den, luchtscheepvaart en duikbooten."

Marholm noch Baxter hadden ooit iets gehoord van de beroemde werken van dezen schrijver.

Baxter deed echter, alsof hij van alles op de hoogte was en deed moeite om zijn gelaat een geleerde uitdrukking te geven, in overeenstemming met dat van zijn bezoeker.

Marholm echter begreep onmiddellijk met wat voor 'n man hij te doen had. Sir Lionel stond in de krant vermeld als zijnde de voorzitter van de Royal Club, zoodat hij nu de stichter van den Muzentempel op St. Helena in levende lijve voor zich had. Zoo'n dwaas plan moest een dwaas man tot geestelijken vader hebben.

Dit bedenkende kostte het Marholm moeite, om niet in lachen uit te barsten.

Hij beet aanhoudend op zijn onderlip en trok scheeve gezichten.

Baxter had daar gelukkig nog geen erg in.

"Ja zeker", antwoordde Baxter, "ik heb uw werken met genoeg gelezen!"

"Met genoeg? — — — Met genoeg? — — —" vroeg Sir Pennink, terwijl hij steeds met meer klem begon te spreken.

"Met genoeg? — — — Met genoeg leest men mijn werken niet, maar met ernst en oplettendheid! Het zijn openbaringen, die ik als strijder voor ware zedelijkheid in mijn werken verkondig! Er zijn menschen, die mijn boeken niet zonder tranen in de oogen kunnen lezen."

Het was de moeite waard Baxters gezicht te zien, toen hij deze woorden hoorde. Hij be-

greep, dat hij zich leelijk in de vingers gesneden had, hij kleurde en was een weinig met zijn figuur verlegen, hetgeen er niet beter op werd, toen hij Marholm zag, die bijna stikte in zijn pogingen, om zijn lachen in te houden.

Maar Baxter mocht niet geleerd zijn, slim was hij en hij zou er zich uitredden.

"Natuurlijk, Sir Lionel," zei hij, "natuurlijk, dat wist ik allang, dat uw boeken hoogst ernstig waren. Ik heb ze niet alleen gelezen, maar zelfs aan anderen voorgelezen en terwijl die anderen in verrukking verkeerden over de schoone gedachten daarin verkondigd en in tranen baadden, heb ik gelachen, hartelijk gelachen, niet om de verkondigde denkbeelden, maar alleen uit verrukking en voldoening, over de uitwerking, die deze boeken op de frivole menigte zouden hebben. Het was dus als vakman, dat ik uw boeken met genoeg las."

Deze verklaring scheen Sir Lionel geheel op te kikkeren. Hij glimlachte van voldoening en vol trotsch over zijn eigen kundigheden. Dat alles kón hij!

"Gij weet", vervolgde Sir Lionel, "dat ik in de Royal Club de voorname functie van voorzitter bekleed en dat ik mij tot taak heb gesteld, vooral Oostersche vorsten, welke ons bezoeken, in Engeland populair te maken.

"Het is mijn heilige plicht, onze nakomelingen op de hoogte te brengen van dergelijke voorname persoonlijkheden.

"Ik ben de man, die het beste op de hoogte is van alles, wat zulk een vorst doet!

"Elk menu, elk diner, elk souper, elk ontbijt, elke soirée, elke receptie, elk bezoek, elk gesprek, elke handeling, ja elk woord van den soeverein wordt door mij in alle bijzonderheden opgeschreven en ik ben reeds bezig aan deel 158 van de verzameling.

"Elk deel beslaat 50 vellen druks.

"Gij kunt daaruit opmaken, welk een ontzettenden arbeid ik verricht voor de Engelsche natie en hoe groot mijn werkkraft is.

Maar om niet van mijzelf te spreken:

"Hebt gij gediend in het leger?"

Deze vraag werd den hoofd-inspecteur van politie naar het hoofd geslingerd als een bom.

"Natuurlijk" stamelde deze, "natuurlijk! Ik heb gediend!"

"Waar?"

"Bij de Iersche garde!"

"Ah! Een uitstekend regiment! Een fier regiment! Het schoonste regiment van den Koning. — —

Hoe lang?"

"Vijf jaar!"

Sir Lionel trok zijn wenkbrauwen ernstig samen en zette een gezicht als een rechter, die een beschuldigde verhoort.

"Slechts vijf jaar hebt gij het vaderland als soldaat gediend?"

„Ja!" antwoordde Baxter, „ik ging toen in politiedienst over. Ik denk, ook bij de politie het vaderland goede diensten te bewijzen!"

„Papperlapap!" — — — — viel Sir Lionel Pennink hem in de rede.

„Alleen als soldaat dient men het vaderland waarachtig en getrouw! Alleen als soldaat mijnheer de hoofd-inspecteur! Onthoud dat! —

Elk ander beroep, onverschillig welk, uitgezonderd natuurlijk de hofbetrekkingen, is minderwaardig."

Baxter maakte een buiging, alsof hij zich wilde verontschuldigen en keek hulpbehoevend rond.

Zijn blik werd opgevangen door Marholm, die werkelijk een weinig medelijden kreeg met zijn chef en besloot den verwaanden Sir Lionel Pennink eens een lesje te geven.

Hij nam het woord en zei Sir Lionel strak aankijkend:

„Er moet toch ook politie zijn!"

Maar als Marholm gedacht had den verwaanden baronet daarmee uit het veld te slaan, had hij het mis, want deze zei, zonder blikken of blozen:

„Gij vergist u, gij vergist u! — — — Het militairisme is voldoende voor dergelijke doeleinden!"

„Ah zoo!" zei Marholm, „neem mij niet kwalijk, maar dat heb ik niet geweten."

„Gij weet veel te weinig, mijnheer de inspecteur," ging Sir Lionel voort, „en omdat ik dit inzie, heb ik gisteravond in de Royal Club, zooals gij in de couranten zult hebben gelezen, mijn voorstel er door gekregen om een universiteit te stichten voor studenten in criminaliteitsleer.

„Om die reden ben ik bij hoofd-inspecteur Baxter gekomen, daar ik diens hulp nodig heb.

„Ik zou willen," aldus ging de baronet voort, zich tot Baxter wendend, „dat gij mij personen noemdet, die als leeraar kunnen worden aangesteld, om politiebeambten, detectives en gerechtsdienaren omtrent misdaden in te lichten.

„Er moet ook een cursus worden geopend, waar onderwezen wordt, hoe misdadigers moeten worden opgespoord en gearresteerd.

„Ik wil verschillende leerstoelen in de criminaliteit creëren aan onze universiteit, en het spreekt van zelf, dat gij beter weet dan ik wie daarvoor in aanmerking komen. Daar er aan deze professoraten een zeer goed honorarium verbonden is, twijfel ik niet, of er zullen wel de geschikte personen voor kunnen worden gevonden. Zoudt gij ook niet denken?"

„Ongetwijfeld, Sir Lionel," zei Baxter, „maar...."

„Wat maar, m'n goede vriend," zei de voorzitter van de Royal Club, „er zijn hier geen maren."

„Ik bedoel, dat ik die wel zou kunnen vinden, maar er thans den tijd niet voor heb," zei Baxter.

Sir Lionel Pennink knikte met het hoofd. Zóó dom was hij niet, of hij begreep, dat hij niet al te lang beslag kon leggen op den tijd van den hoofd-inspecteur. Hij nam zijn hoed en handschoenen en zei:

„Wanneer is uw dienst heden afgelopen?"

„Om vijf uur!" antwoordde Baxter.

„Goed, zorgt dan, dat gij om tien minuten over vijf in ons clublokaal zijt en u bij mij aanmeldt. Ik zal u dan vertellen, op welk terrein gij u voortaan te bewegen hebt.

Breng een lijst mede van alle beambten, die in aanmerking komen om als leeraar te worden aangesteld.

Nu moet ik u verlaten, mijn tijd is ook beperkt, ik heb nog veel te doen. Nog meer dan gij, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie."

Zonder Baxter een hand te geven, groette hij met zijn glimmend zijden hoed, zette dezen op, zoodat zijn ooren als de lepels van een haas onder den rand uitstaken en verliet het bureau.

Voordat hij de aangrenzende kamer was doorgegaan, hoorde hij een geluid als van iemand, die krampachtig snikt.

„Wat is dat?" vroeg hij een der agenten, verbaasd staan blijvend.

Hij verbeeldde zich namelijk, dat het een vervaarlijke lachbui was, die uit het bureau van den hoofd-inspecteur weerklonk en — dat was het inderdaad.

Marholm lag letterlijk dubbel van het lachen en maakte bewegingen als een regenworm, waarop getrapt is....

De agent, die heel goed begreep, vanwaar dit onbedaarlijk lachen kwam, meende beter te doen, den voornamen bezoeker de ware oorzaak te verzwijgen en antwoordde stamelend:

„Dat... dat gehuil komt van een der gevangenen, Sir. Wij hebben een krankzinnige hier!"

Deze opmerking dreef den deftigen Sir Lionel letterlijk op de vlucht.

Toen hij op straat was gekomen, had hij het gevoel, aan een groot gevaar te zijn ontsnapt.

Op hetzelfde oogenblik werd de deur van Baxters bureau geopend en Marholm vloog als een elastieken bal, gierend van pret, tusschen de politie-agenten.

Baxter had hem in den kraag gegrepen en hem voor de eerste maal de deur uit gegooid....

DERDE HOOFDSTUK.

Een schedelonderzoek.

Lord Edward Lister, alias John Raffles, had juist zijn ochtendbad genomen en nam plaats aan de ontbijttafel, waaraan reeds zijn jonge vriend en secretaris, Charles Brand op hem wachtte.

„Wat is er voor nieuws, Charly?” vroeg hij, omdat een vroolijk lachje op het gelaat van zijn vriend te lezen was.

„Lees zelf!” zei deze, Raffles de krant gevende.

Ook hier was het 't verslag van de dwaze plannen, welke men op de vergadering van de Royal club had gemaakt, die Brand's vroolijkheid hadden opgewekt en die hij thans aan zijn vriend liet lezen.

Het artikel wekte zoodanig de belangstelling van Raffles op, dat hij zijn koffie koud liet worden en zelfs vergat, zijn sigaret op te steken.

„Weet je, wat mij spijt, Charly?” zei hij eindelijk.

„Nu?” vroeg Brand vol belangstelling.

„Ik vind het jammer, dat er in onzen tijd geen Shakespeare leeft. Hij alleen zou het talent hebben, dezen nieuwen Falstaff op realistische wijze ten tooneele te brengen”.

„Eigenlijk neem jij de plaats in van den niet meer aanwezigen Shakespeare in Engeland, Edward”, antwoordde de secretaris.

„Als ik je daden beschouw, dan kom je mij voor als die wijze nar, die met zijn zweep den menschen hun zwakheid uitranselde.”

„Ik geef mij de grootste moeite,” zei Raffles, „mij sinds eenigen tijd om niets meer te bekommeren, omdat ik toch geen beterschap bij de Londenaars en de andere bekenden kan constateeren, maar met den besten wil is het mij niet mogelijk, mijn rust te nemen, want telkens weer brengen zij mij zaken voor oogen, waarbij ik werkelijk niet anders kan doen, dan mij er steeds weer mee bemoeien.

„Nu zal ik mij natuurlijk weer moeten bezighouden met Sir Lionel Pennink en zijn stichtingen, den Muzentempel en de universiteit.

„Ik denk, dat dit weer een grap wordt, die prachtig bij mijn andere daden zal passen.

Ik ken den dwaas. Dat wil zeggen, niet persoonlijk, maar door de beschrijving van een clubvriend. Het zal mij dus niet moeilijk vallen, het met hem klaar te spelen.

„Ik moet alleen eerst nog eens zien wat hij eigenlijk heeft uitgespookt.”

Na deze woorden nam hij de krant nog eens op en las met de grootste oplettendheid het bericht over de merkwaardige clubvergadering voor den tweeden keer.

„Alright!” zei hij, eindelijk opstaande. „Ik zal mij gaan kleeden en dan naar Sir Lionel Pennink gaan”.

Raffles begaf zich naar zijne kleedkamer, naast zijn slaapvertrek gelegen, waar hij allerlei costuums en pruiken bewaarde.

Het was een lang, smal vertrek van vier meter lengte en twee meter breedte.

In de muren waren diepe kasten uitgebouwd, terwijl aan den langsten wand, waar ook het raam was, een hooge spiegel van den vloer tot het plafond reikte.

Daarvóór stonden op een lange, marmeren riggel allerlei kleine fleschjes met kleurwater-tjes en ook een metalen bus met een soort was gevuld.

Hiermede kon Raffles als een handig beeldhouwer zijn neus veranderen en hem alle mogelijke vormen geven.

Door middel van een fijne onderhuidsche spuit werd de was, of beter gezegd de parafine, op den rug van den neus ingespoten en deze dan onder de huid zoodanig gekneed en gevormd, dat daardoor de neus allerlei vormen kon aannemen.

Nu eens werd deze sterk gebogen als een romeinsche, dan weer zuiver recht als een Grieksche, dan kreeg hij den vorm van een zoogenaamden adelaarsneus.

Dikwijls was dit reeds voldoende om Raffles een geheel ander uiterlijk te geven, maar gewoonlijk stelde hij zich hiermede niet tevreden, daar hij met de kleurwater-tjes uit zijn fleschjes nog veel meer kon bereiken.

Hij was hiermede nog slechts betrekkelijk kort bezig, toen zijn uiterlijk reeds een geheel ander voorkomen begon aan te nemen.

Toen hij dacht gereed te zijn, bekeek hij zich zelf in den spiegel.

Een half dozijn uitstekende electriche gloeilichten was voor den spiegel aangebracht, zoodat er uitstekend licht was.

Zoodra men een der in den muur aangebrachte kasten met een schuifdeur opende, zag men in keurige orde, als in een schouwburg-

garderobe, costuums van alle mogelijke landen aan rijen hangen.

Het was een uiterst volledige verzameling.

Niet het minste ontbrak.

Bijvoorbeeld:

Bij het costuum van een gewonen landlooper van de minste soort, was zoowel het vuile hemd als de kapotte kousen, gelapte laarzen, het vieze halsdoekje, de gedeukte hoed, kortom alles wat er echt bijbehoorde, voorhanden.

Evenmin ontbrak iets aan de met goud beladen uniform van een generaal.

Ja, de voorzichtigheid van den Grooten Onbekende ging zoo ver, dat zelfs op de zakdoeken, die hij gebruikte bij het uitvoeren van een zijner trucs, de initialen waren aangebracht van den naam, dien hij voor die gelegenheid had aangenomen.

Deze garderobe vormde eigenlijk den sleutel van het geheim, waardoor het onmogelijk was om Raffles, die steeds in andere gedaante optrad, te pakken te krijgen.

Nooit was men er zeker van, dat men hem in zijn ware gedaante zag.

Het duurde bijna een uur, eer de Grooten Onbekende weer uit zijn kleedkamer in het slaapvertrek kwam.

Brand, die daar zat, sprong met een uitroep van verbazing op, toen hij de nieuwe vermomming van zijn vriend zag.

„Wie ben ik, waarvoor zie je mij aan?” vroeg Raffles.

„Je bent het type van een echt Duitsch professor, wel niet zoo een van de oude school, maar van de moderne soort, die op hun visitekaartje hebben laten drukken:

„Reserve-luitenant!”

„Je hebt gelijk, mijn jongen!” knikte Raffles. „Zooals je mij hier ziet, stel ik professor Armin Aufrecht van een Duitse universiteit voor, die een juridische faculteit de eer bewijst, tot haar te behooren.

„Vóór alles stelt de man, dien ik voorstel, belang in de schedels van misdadigers en hij is er bijzonder handig in om op de schedels zijner medemenschen abnormale knobbels en deuken te vinden, die hem den oorsprong verdraden van misdadige neigingen van ieder individu.

„En nu, mijn jongen, moet je gedurende mijn afwezigheid uit de conversations-lexion alles opschrijven, wat daarin staat omtrent schedelleer.

Je kunt ook even naar onzen boekhandelaar gaan en daar voor mij een boek van Gall, Lavater, Lombroso of wat er anders over schedelleer te vinden is, koopen.

Ik zal mij nog hedenmiddag met de studie dezer dingen eenige uren ernstig bezighouden.

En nu adieu! Ik hoop, over twee of drie uur weer terug te zijn.”

Daar het regenachtig en koel weer was, trok Raffles een overjas aan, nam een stok met gouden knop, zette zijn cylinder op en verliet het huis.

Bij Sir Lionel Pennink was het een drukte van belang.

Hij was ongetrouwd en zijn zuster, een waardige matrone, directrice van verschillende Zondagsscholen en voorzitter van eenige godsdienstige vereenigingen, zorgde voor zijn huishouding. Zij was, evenals haar broer, van streng Christelijke beginselen.

De vertrekken zijner woning waren net zoo voornaam en deftig ingericht als dat in de paleizen der oude aristocraten het geval is.

Sir Lionel zat in zijn gemakkelijken leeren bureaustoel, rookte een dikke havana en ontving zijn bezoekers in dezelfde houding, die hij op het tooneel van koningen had afgekeken.

In de voorkamer krioelde het van allerlei journalisten.

Sir Lionel Pennink had juist een onderhoud gehad met een jong verslaggever, die zijn sporen wilde verdienen voor koning en vaderland en vrijen toegang in den Muzentempel op St. Helena. Hij vergezelde den jonge man naar de wachtkamer, die aan zijn studeerkamer grensde, om den volgenden bezoeker binnen te roepen.

De voorzitter van de Royal Club was verbaasd bij het zien van wel een twintigtal heeren, die op hem zaten te wachten en die hem met nieuwsgierige blikken aanstaarden.

Hij wierp de deur weer achter zich dicht en belde zijn bediende, wien hij de volgende opdracht gaf:

„Thomas, ga naar de voorkamer en zeg daar, dat ik alleen voor heeren van Christelijke beginselen te spreken ben.”

De oude bediende ging met zijn dik gewatteerde beenen zoo voorzichtig, alsof hij op eieren liep, naar de voorkamer, ging midden in de met menschen gevulde kamer staan, kuchte, kruiste de armen met een deftig gebaar op den rug, trok de onderlip naar beneden en, met een waardigen blik de heeren aankijkend, kuchte hij opnieuw.

Vol nieuwsgierigheid keken de bezoekers hem aan en wachtten op hetgeen hij zeggen zou.

Maar zij vergisten zich, er kwam niets en omdat de bediende niets zei, kuchte de verslaggever van de Standaard, Sir William Pepson, eveneens luid: „Hm!”

Thomas keek den brutalen bezoeker met kalmen blik aan en zei:

„Gij schijnt niet te weten, waar gij u bevindt, heeren! Hier hebt gij slechts te antwoorden, als u iets wordt gevraagd!”

De journalisten waren te verbaasd om boos te worden. Het was dan ook een vermakelijk gezicht dien verwaanden blaaskaak van een knecht daar midden in de kamer te zien staan, alsof hij ver boven de lieden, die daar in de kamer verzameld waren, verheven was.

Allen keken als in verwachting naar Sir William Pepson, die als oudste journalist zoo'n beetje de leiding had en deze wenkte hen, dat zij zich maar stil moesten houden en dat hij dien verwaanden knecht wel te woord zou staan.

„Zeg eens", antwoordde Sir William, „wilt gij ons den heer dan eens aanwijzen, die u heeft geantwoord?"

„Wel, gij zelf!"

„Ik?" vroeg de journalist verbaasd, terwijl hij een doodonschuldig gezicht zette. „Gij schijnt u te vergissen. Ik heb niets gezegd!"

„Jawel! Gij hebt wel iets gezegd. Gij zeidet duidelijk: „Hm!"

„Dat komt uit!" knikte Sir William, „maar ik heb tot dusverre niet geweten, dat „hm" een woord is."

De knecht keek den vroolijk lachenden Sir William aan, alsof hij hem met huid en haar wilde verslinden en mompelde zoo iets tusschen zijn tanden van spijkers op laag water zoeken en spitsvondigheden.

De journalist liet zich echter niet van de wijs brengen en bleef den knecht vragend aankijken.

Deze begreep, dat men een nadere verklaring van zijn komst verwachtte en trok wederom zijn verwaandste gezicht.

„Wel!" riep Thomas uit, zich opblazend, „ik moet de heeren, die niet van streng Christelijke beginselen zijn, dringend verzoeken, het huis te verlaten."

Met nadruk had hij deze woorden uitgesproken, en begaf zich nu naar de deur om te wachten, tot de betreffende personen het vertrek zouden verlaten.

Maar er gebeurde niets.

Geen der aanwezige heeren deed de minste moeite, ook maar één stap voorwaarts te gaan.

Thomas begon woedend te worden.

„Hebt gij mij niet begrepen?" snauwde hij.

„Natuurlijk!" lachte Sir William Pepson.

„Gij hebt duidelijk genoeg gesproken!"

„Nu, waarom gaat gij dan niet heen?" vroeg de knecht.

„Wie? Ik?"

„Ja zeker, gij!"

„En waarom? — — — — —?"

„Gij hebt immers gehoord", begon Thomas opnieuw, „dat alleen heeren van zuiver Christelijke beginselen hier mogen blijven? En iemand van onze beginselen is niet zoo brutaal, zoo brutaal zoo"

De knecht, die wel twintig paar oogen in de

zijne zag staren werd er verlegen onder en kon geen woorden meer vinden. Hij stond de bezoekers aan te kijken met een paar oogen, die buitengewoon veel geleken op die van een schelvisch die drie dagen achtereen op een warme stooft heeft gelegen.

Sir William Pepson keek zijn collega's lachend aan. — — —

Na een korte pauze wendde hij zich weer tot den bediende en zei:

„Gij behoeft u verder geen moeite te geven. Er bevinden zich hier alleen goede Christenen."

Thomas keerde zich om en verliet het vertrek, om zich naar de kamer van Sir Lionel te begeven.

„In orde, Sir", zei hij op een vragenden blik van zijn meester, „de zaak is gezond."

„Alright", antwoordde Sir Lionel Pennink. „Laat dan den volgenden bezoeker binnen."

Thomas opende de deur en riep:

„Wie volgt!"

Als een lenige aal gleed de verslaggever van de Londensche Standaard, Sir William Pepson, de studeerkamer binnen.

Sir Lionel Pennink keek hem met gefronste wenkbrauwen eenige oogenblikken aan, blies toen een dikke wolk uit zijn havana en zei:

„Wat wenscht gij van mij?! — — — Wilt gij deelnemen aan den veldtocht tegen zedeloosheid en misdaad, die ik met mijn vrienden ben begonnen? Zijt gij schrijver?"

„Ik ben journalist", antwoordde Sir William Pepson, „en werk als oorlogsverslaggever. Ik heb den veldtocht in Soedan, den Zuid-Afrikaanschen oorlog en eenige Indische opstanden meegemaakt.

Bovendien ben ik in de oorlogen tusschen Rusland en Japan aan Japansche zijde werkzaam geweest, werd bij Moekden gewond en door de Russen gevangen genomen. Ook was ik in Frankrijk gedurende den wereldoorlog.

Ik ben in het bezit van Japansche, Fransche en Engelsche orden en meen te mogen beweren, dat ik de geschikte persoon ben voor een veldtocht."

„Zeker — — — — — Ongetwijfeld!" stamelde Lionel.

Hij was een weinig onder den indruk gekomen van de groote persoonlijkheid van dezen man. Dat was geen gewone journalist. Iemand die zoo veel en zulk nuttig werd had verricht, kon hij niet rangschikken onder de onnutte krantenschrijvers en het kostte hem moeite zich weer zijn waardigheid in te denken.

Eindelijk vatte hij weer moed om het woord te nemen en zei:

„Maar — — — — — maar — — — — — een verslaggever voor mijn veldtocht in die beteekenis heb ik niet noodig!"

„Ja," antwoordde de journalist, „er zal op

uw veldtocht weliswaar niet met kanonnen en geweren worden geschoten, maar gij zult toch zeker over uw plannen en wat daarmee in verband staat, berichten in de kranten willen hebben."

"Ik heb de pers den oorlog verklaard," hernam nu Sir Lionel. "Ik wil de pers, die vreeselijke poel van onzedelijkheid, die school van misdaden voor het volk, eindelijk eens zuiveren."

"Het is een Augiustal, dien ik wensch te reinigen. En ik geloof, in staat te zijn dezen modernen Herculesarbeid tot een goed einde te brengen. Ik ben ervan overtuigd, dat over een jaar alle Engelsche couranten ter bevordering van de zedelijkheid zullen verschijnen."

Sir William Pepson had moeite, zich ernstig te houden.

Het was net wat de journalist gedacht had. De man daar voor hem was een zonderling mengsel van domheid en verwaandheid, van eerezucht en onbekwaamheid, een dwaas en een warhoofd. Hij beet op zijn lippen, om een opkomenden glimlach te verbergen.

"Een wonderlijke gedachte, die gij daar openbaart!" zei hij, om zijn verbazing te verbergen. "Een zoo treffelijk denkbeeld, dat ik vol beschaming het hoofd buig voor uw verheven geest."

Deze woorden vervulden den voorzitter van de Royal club met trotsch. Het kwam niet in hem op, ook maar één oogenblik te veronderstellen, dat de journalist, die bekwame en bereisde man, deze woorden niet ernstig gemeend kon hebben. Hij beschouwde ze als een erkenning van zijn verdiensten, zijn borst zwol van voldoening en de duimen in de armsgaten van zijn vest stekend zei hij:

"Gij zelf — — — gij zelf bevindt u heden nog in het vijandige leger en zijt als een verdoold schaap, misleid door des duivels schatten."

"Maar ik zeg u, ik bezit genoeg zedelijk goud, bestemd voor edele doeleinden, om daarmee mijn medestrijders te helpen."

"En dan, wanneer iemand, vermoeid van den slag, bedekt met wonden, zijn hoofd ter ruste wil leggen op een plaats, die verre is van het rumoer van den strijd, dan zullen die edele strijders een dergelijke plaats vinden."

Sir Lionel maakte een pauze om adem te halen, daarop vervolgde hij met verheffing van stem:

"Gij zult vragen, waar zich dit heerlijke rustoord bevindt? Luister. Het is een door de golven omspoeld eiland in den onmetelijken Oceaan. Het is onze kostelijke Muzentempel op Sint Helena!

Op dat eenzame eiland, midden in de oneindige Atlantische Oceaan, waar de groote Napoleon, veldheer en keizer, zijn laatste le-

vensdagen sleet en waar de frivole geluiden van een waanwijze wereld niet doordringen, waar men niets hoort dan den eindeloozen golfslag van de zilte baren... van het groene water... van de... hm... ik bedoel... van de groene golven... van de zilte... o, neen, dat heb ik al gezegd... kortom niets dan lucht en water... heerlijk!"

Sir Lionel Pennink droogde na deze welsprekende rede zijn voorhoofd af, terwijl Pepson antwoordde:

"Vol geestdrift ben ik bereid, mijn hersens te laten werken in het belang van uw strijd voor zedelijkheid en deugd en mijn naam te plaatsen op de lijst uwer medestrijders."

Van af dit oogenblik behoor ik tot de uwen."

"Goed zoo, mijn jonge vriend!" zei Sir Lionel Pennink en keek met welgevallen den journalist aan.

"Hier hebt gij een bewijs van lidmaatschap, dat u het recht geeft, de volgende week toevoorder te zijn bij onze lezingen in de universiteit."

Bij die woorden overhandigde hij den journalist een kaart, die deze als een kostbaarheid zorgvuldig in zijn portefeuille sloot.

Nadat Sir William Pepson was vertrokken werd de volgende journalist binnen gelaten, nadat eerstgenoemde nog gelegenheid had gevonden zijn collega's over de te volgen gedragslijn in te lichten.

Op dezelfde wijze waren de gesprekken met de andere bezoekers.

Eindelijk, nadat Sir Lionel zoowat twintig heeren te woord had gestaan, trad de laatste, een jonge man met zeer bescheiden uiterlijk en vlasblond haar binnen.

Sir Lionel keek met ongeduldig gebaar op van het boek, waarin hij zich schijnbaar had verdiept en vroeg op hoogen toon:

"U wenscht?"

"Pardon, Sir", stamelde de vlasblonde, "ik vertegenwoordig..."

"Zijt gij journalist?" vroeg Sir Lionel, hem op bruusken toon in de rede vallende.

"Om u te dienen, Sir, ik vertegenwoordig..."

"Het kan mij niet schelen, wien of wat gij vertegenwoordigt, mijnheer. Ik heb reeds een twintigtal van uwe collega's te woord gestaan en begin eindelijk meer dan genoeg te krijgen van de heeren verslaggevers."

"Het spijt mij, maar ik kan u geen seconde van mijn kostbaren tijd meer geven."

"Pardon, Sir!" smeekte de bescheiden jonge man, "ik ben pas eenige dagen hier in Londen. Tot dusverre woonde ik in Hamburg en..."

Maar reeds had Sir Lionel op het knopje van de electriche bel gedrukt.

Thomas verscheen op den drempel en, zonder op te kijken, beval zijn meester:

"Thomas, laat mijnheer uit!"

Op hetzelfde oogenblik trad een heer in gekleede jas, met den glimmenden cylinder in de hand binnen, en vroeg, sterk door den neus sprekend:

„Heb ik de eer, met Sir Lionel Pennink te spreken?”

Deze stond op en antwoordde:

„Dat is mijn naam. Met wien heb ik het genoegen?”

De vreemdeling nam een visitekaartje uit den zak en overhandigde dit.

„Gij zult mijn naam wel kennen. Ik ben professor Axel von Aufrecht, luitenant der reserve”.

Nauwelijks had Sir Lionel Pennink deze titels gehoord, of hij noodigde met eerbiedige beminnelijkheid den professor uit, op een stoel naast de schrijftafel plaats te nemen.

De professor zette zijn fonkelnieuwen cylinder onder den stoel en zei:

„Ik ben op een studiereis tijdelijk hier te Londen en heb toevalligerwijze uw oproeping voor het vestigen van een universiteit voor criminaliteitsleer gelezen.

„Ik moet u eerlijk bekennen, dat ik letterlijk verrukt ben over uw plan.

„Iets dergelijks ontbreekt ons reeds lang.

„Bij de aanzienlijke toename van het aantal misdaden is het een dringende behoefte, een universiteit van die soort te bezitten.

„Een hoogeschool, waar eindelijk de misdaad door uitstekende leeraren, evenals het lichaam onder het mes van den anatoom, ontleed en verklaard wordt”.

„Zeer juist!” stemde Sir Lionel toe. „Ik ben het geheel en al met u eens, professor”.

„Daar ik op het oogenblik een verlof van drie maanden heb van mijn universiteit, zou ik wel geneigd zijn, aan uw hoogeschool eenige voordrachten over mijn vak te houden”.

De voorzitter van de Royal Club boog zeer gevlid.

„Uw voorstel is een hooge eer voor mij,” zei hij. „Mag ik vragen, in welk vak gij wenscht te doceeren?”

„Ha zoo”, antwoordde de professor, „ik meen uit uwe vraag te moeten opmaken, dat mijn naam u onbekend is.”

„O, neen, volstrekt niet”, ontkende Pennink, „ik ken uw naam zeer goed, maar ik heb tot mijn spijt vergeten, welke tak van wetenschap met dien naam onafscheidelijk is verbonden”.

„Mijn studie is die van de menschelijke schedels”, zoo begon de professor te verklaren; „ik heb mijn leven gewijd aan het bestudeeren van de schedelleer en van de gewichtige gevolgtrekkingen, welke men reeds bij een jeugdigen schedel en uit de knobbels en holten daarvan kan maken”.

„Ha juist!” antwoordde Pennink. „Nu her-

inner ik het mij weer; een prachtige wetenschap!”

„Ongetwijfeld”, vervolgde de professor, „een ideale wetenschap! Men zou op grond van mijn theorieën reeds bij schoolkinderen kunnen vaststellen, wat zij in de toekomst zullen worden.

„Men zou die elementen onder hen, welke misdadige schedelknobbels vertoonen, reeds van de anderen kunnen isoleeren en in bijzondere inrichtinge of klasse verder opleiden.”

Opnieuw mompelde de voorzitter van de Royal Club.

„Kolossaal, werkelijk kolossaal! Maar wat ik wilde zeggen, professor, zijt gij ook in staat, aan den schedel van een volwassene vast te stellen of hij misdadige neigingen heeft?”

„Natuurlijk,” antwoordde de professor, „en dat niet alleen; maar ik kan bij ieder volwasen persoon uit den vorm van zijn schedel opmaken, zonder hem verder te kennen, welk karakter hij heeft.

„Staat gij toe, dat ik uw schedel onderzoek?”

„Dank u, dank u!” weerde Sir Lionel Pennink af, een handbeweging makende, als wilde hij zich tegen iets verdedigen.

De professor echter was reeds opgestaan en wilde met zijn beide handen den schedel van Sir Pennink betasten.

„Laat maar, laat maar!” zei deze op angstigen toon; het scheen, alsof hij een slecht geweten had en liever geen onthullingen omtrent zijn karakter wilde hooren.

„Ik wilde u alleen het juiste van mijn theorie bewijzen!” zei professor Aufrecht.

„Ik geloof u toch wel, ik geloof u!” zei Pennink.

Maar op het oogenblik, dat hij ging zitten, sprong de professor, die blijkbaar blaakte van ijver om een proeve van zijn kunde en wetenschap te toonen, op en boog zich over het hoofd van zijn gastheer.

„Kijk eens hier. . . .” zei hij.

De professor drukte met zijn duim op den schedel van Sir Lionel en begon zijn onderzoek.

„Deze knobbel hier op het voorhoofd met de gleuf in het midden wijst erop, dat gij een zeer godsvruchtig man zijt”.

„Dat klopt!” zei Sir Lionel met een gevoel van verlichting.

„Deze aanwas, hier boven de beide ooren,” ging de professor voort, „rechts en links op dezelfde wijze gevormd, getuigen dat gij een conservatief man zijt en deze golfvormige verhoogingen bovenop den schedel, dat gij deugdzaam en zedelijk denkt. . . .

„Het ontbreken van een uitstekenden achterschedel is het bewijs van grooten eenvoud

in uw denken, van een spaarzaam gebruik uwer geesteskrachten.

„Wanneer gij deze eigenschap niet hadt, zoudt gij groote dingen kunnen voortbrengen!”

„Ik zal die spaarzaamheid voortaan afleggen!” fluisterde Pennink; „gij ziet, dat ik er reeds mee begonnen ben. Ik wil een veldtocht ondernemen tegen de misdaad”.

„Nu kijk eens hier”, vervolgde de professor ongestoord, terwijl hij met al zijn tien vingers op het hoofd van zijn slachtoffer rondtastte, „ik voel met genoegen, dat gij niet de minste neiging tot misdaad vertoont.”

Zonder zich om zijn slachtoffer te bekommeren, greep de professor in zijn verstrooidheid nu eens een haarlok, dan weer een oor, soms ook wel eens den neus van den onderzochte vast, terwijl hij daar harder aan scheen te trekken en te knijpen, dan wel inderdaad noodig mocht worden geoordeeld, want Sir Lionel trok scheeve en pijnlijke gezichten, terwijl telkens wanneer zijn neus een kneep kreeg, hem dit de oogen deed overloopen.

Wie weet hoe lang de professor in zijn ijver hiermede nog bezig was gebleven, indien niet plotseling iets tusschen beiden was gekomen.

„Hallo!” riep op dit oogenblik een stem bij de deur, „wat doet gij daar?”

Pennink keek naar de deur en riep:

„Ach, zijt gij het, inspecteur Baxter. Waarde vriend, kom binnen.

„Ik word juist door professor Aufrecht onderzocht, wat mijn schedel betreft.”

De schedelprofessor liet nu Sir Lionel Penninks hoofd los.

Deze stond op, begroette den hoofd-inspecteur van politie en stelde de heeren aan elkaar voor.

„Professor Von Aufrecht”, sprak hij, „een der beroemdste Duitsche professoren, die hier tijdelijk verblijft houdt, zal bij ons eenige voordrachten houden over schedelleer.

„Ik ben ten hoogste verbaasd, inspecteur, met welk een wiskundige nauwkeurigheid deze heer mijn karakter uit den vorm van mijn schedel heeft kunnen opmaken.

„Kom eens hier! De professor zal wel zoo goed willen zijn, uw schedel eveneens te onderzoeken”.

De professor gaf de verzekering, dat niets hem aangenamer zou zijn en wees den nieuwen bezoeker een stoel, waarop hij moest gaan zitten.

Baxter zette een nieuwsgierig gezicht, en de professor begon zijn onderzoek.

„Gij hebt een merkwaardige knobbelachtige verhooging op den kruin,” zei de geleerde man, „een vergroeiing, die ik tot dusverre nog bij niemand heb gevonden. Wat die knobbel beteekent, kan ik derhalve niet zeggen. Ik ver-

onderstel, dat hij waakzaamheid, stiptheid, plichtsbetrachting en bijzonder vernuft vertegenwoordigt.

„Ik kom tot deze veronderstelling, omdat hij vlak in de nabijheid zit van de plek, waar anders de veel kleinere knobbels zitten, die elk apart deze eigenschappen vertegenwoordigen. Zij zijn nu samen tot één grooten knobbel uitgegroeid, hetgeen wijst op een bijzondere werkdadigheid van al deze eigenschappen tezamen.

„Ik zal daarom voortaan zulk een uitwas den Sherlock Holmes-knobbel noemen.

„En dan deze inzinking, die naar de ooren loopt, beteekent intelligentie. De diepte ervan duidt de mate van vernuft aan, dat in de hersens aanwezig is.

Verder hebt gij hier op den voorschedel een kloofvormig, vergroeid gat. . . . Dit verraadt uw streng militair tarakter! Het is het gat van de subordinatie!”

Baxter slikte eens. Hij had van zijn ouders gehoord, dat dat gat een vergroeid litteken was van een wond, die hij had opgelopen bij het vallen tegen een puntig hek, waarop hij, niettegenstaande het hem uitdrukkelijk verboden was, geklommen was. Hij meende daarom, dat het eerder het gat van de insubordinatie mocht worden genoemd, maar vond het toch maar beter te zwijgen.

Hij begon bovendien zoetjesaan genoeg te krijgen van het onderzoek. De professor scheen er in zijn ijver in het geheel niet meer aan te denken, dat hij het hoofd van een levend mensch voor zich had, maar behandelde den schedel van den politie-inspecteur alsof het een soort van houten bal was, waarmede hij naar hartelust kon experimenteren. Hij voelde hier, kneep daar, trok dan weer eens aan de haren, of hield den schedel bij een der ooren zoodanig vast, dat het soms scheen, alsof hij een dezer nuttige lichaamsdeelen er eenvoudig wilde afscheuren. Dan weer betastte en beklopte hij een zeker gedeelte van den kruin van den armen Baxter op zoodanige hardhandige wijze, dat deze het wel had kunnen uitschreeuwen. Maar de man wilde dat in geen geval doen. Hij geneerde zich voor den professor en ook voor den voorzitter van de Royal Club, die door de uitspraak van den professor natuurlijk een zeer goede gedachte van hem had moeten krijgen, een gedachte, die hij niet door zich kleinzeerig te toonen, wilde bederven of te niet doen. Hij zette daarom zijn tanden op elkaar en hield vol.

Eindelijk liet de professor den schedel van den politie-inspecteur los en Sir Lionel Pennink riep vol geestdrift:

„Nietwaar, inspecteur, dat is kolossaal!”

Deze was het met die meening volkomen

eens, maar was in zijn hart oprecht blij, dat hij er af was.

Daarop liet Sir Lionel een flesch wijn brengen en nadat zij gedronken hadden, bood hij zijn bezoekers sigaren aan.

Pennink begon nu een lang gesprek met den inspecteur van politie, waaraan professor Aufrecht geen deel nam.

Deze liep eenige malen als in gedachten verdiept, de kamer op en neer. De twee anderen bemerkten niet, dat hij daarbij van de schrijftafel eenige dozijnen lidmaatschapskaarten wegnam en bij zich stak.

Spoedig daarna nam Aufrecht afscheid.

Toen hij weg was, waren Pennink en Baxter het er samen over eens, dat deze Duitscher een bijzonder interessant en beminnelijk mensch was en zij van geluk konden spreken, dat hij eenige lezingen in de nieuwe universiteit wilde houden. —

Toen Baxter na een pöösje naar Scotland Yard terugkeerde was hij buitengewoon in zijn humeur. Hoe meer hij er over nadacht, hoe meer hij ingenomen was met de uitspraak van den professor betreffende zijn hoedanigheden, die zich in de bulten en knobbel van zijn schedel demonstreerden. Hij gevoelde zich al een beroemd man, want het leed geen twijfel, dat de professor bij zijn voordrachten in de nieuwe universiteit zijn ontdekking van den Sherlock-Holmes-knobbel op zijn hoofd zou bekend maken, zoodat aldus zijn naam tevens groote bekendheid zou krijgen.

In koortsachtige spanning besteeg Baxter de trappen naar zijn bureau.

Marholm, die juist het bureau wilde verlaten, groette zijn chef en vroeg op ironischen toon:

„Nu, hoe staat het met de universiteit? Hebt gij reeds leeraren aangeworven, die u zullen vertellen, hoe gij Raffles moet te pakken krijgen?”

„Zeker!” riep Baxter, „ik zeg je, Marholm, je zult nog wonderen beleven in de toekomst.

Ik zie wel, dat jij er nog gekheid mee gelieft te maken, maar daar zal je gauw genoeg van terugkomen. Het wordt ernst, bittere ernst.

„Een Duitsch professor heeft bij mij een verbazende ontdekking gedaan.

„Voel eens op mijn schedel, wat ik daar heb!”

„Wel,” lachte de Vloo, „wat zal er nu komen?”

En hij pakte het hoofd van zijn chef beet.

„Voel je den hoogen knobbel, dien ik daar in het midden heb?” vroeg Baxter.

„Jawel”, knikte Marholm, „dien voel ik, die is bijna zoo groot als een ui. Men zou bijna denken, dat gij daar een vetgezwel hadt, of dat iemand u een flinken opstopper had gegeven, zoodat ge een fikschen buil op uw kop hadt gekregen, hetgeen zoo gek niet zou zijn, want uw ooren zien ook verbazend rood, het is net of er iemand aan getrokken heeft.

„Ruzie gehad met iemand, chef?”

„Jij bent een idioot!” snauwde Baxter, „jij mocht willen, dat jij ook zoo'n uitwas hadt. Weet je, wat dat voor een knobbel is?”

„Neen”, zei Marholm, „hoe zou ik dat weten?”

Baxter hield zijn wijsvinger als een onderwijzer in de hoogte en op een plechtigen toon sprak hij:

„Dat is de *Sherlock Holmes-knobbel!*”

De Vloo opende zijn oogen zoo ver mogelijk, zweeg eenige seconden en barstte toen uit:

„Wat is dat?”

En Baxter herhaalde:

„De *Sherlock Holmes-knobbel!*”

Toen wierp Marholm zijn hoed op den grond, viel met z'n armen in de lucht op een stoel neer en riep:

„Vanmorgen heb ik buikpijn gehad van lachen, maar nu wordt het nog erger!”

Hij kon niet tot bedaren komen en schudde met stoel en al van het lachen, totdat zijn chef hem in den kraag pakte en hem voor den tweeden keer de deur uitgooidde.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

VIERDE HOOFDSTUK.

Ridders van de Pen.

Charly Brand had een afschrift van bijna twintig vol getypte bladzijden gemaakt over de theorieën van de schedelleer, toen Raffles weer binnentrad.

„Goeden middag, Charly”, zei hij, „daar ben ik terug.”

„Wel! Wat heb je beleefd?” vroeg zijn secretaris.

„Een heele boel!” lachte zijn vriend. „Ik ben namelijk allereerst professor aan de universiteit voor criminaliteitsleer geworden, heb een flesch wijn gedronken met Sir Lionel Pennink en heb den schedel onderzocht van den hoofd-inspecteur van politie Baxter.”

„Wat heb je onderzocht?” vroeg Brand, die zijn ooren niet vertrouwd.

„Den schedel van den inspecteur van politie Baxter”, antwoordde Raffles op een toon, alsof het zijn dagelijksch werk was, „ik moet je zeggen, jongen, dat ik moeite had, bij het onderzoek den noodigen ernst te bewaren. Op zijn schedel heb ik een knobbel, zoo groot als een vuist ontdekt, waarin zonder twijfel de oorzaak schuilt van zijn domheid.”

„Heb je hem dat verteld?”

„Maar Charly”, lachte Raffles, „heb jij soms ook zoo'n knobbel? Integendeel, ik heb hem verteld, dat het de Sherlock Holmes-Knobbel was, de zetel van den detective-aanleg.

„Tevens heb ik de gelegenheid waargenomen onzen goeden hoofd-inspecteur eens stevig aan zijn haren en ooren te trekken. Ik moet hem ter eere nagaven, dat hij geen kik heeft gegeven, ofschoon mijn knepen hem soms de tranen in de oogen persten. Het was zoo'n mooie gelegenheid, dat ik daartoe de verzoeking niet kon weerstaan. Hij heeft me dikwijls genoeg geplaagd, dat hij dat wel aan me verdiend heeft.”

„Hij moest het eens weten, wie hem in letterlijken zin zoo bij haren, ooren en neus heeft gehad,” lachte Brand.

De Grootte Onbekende echter nam de bladen van het afschrift en begon ze hardop door te lezen.

„Ziezoo”, zei hij, toen hij ophield, „nu ben ik van alles op de hoogte, wat tot de schedelleer behoort. Luister nu eens goed, Charly.

„Hier vul ik een kaart voor je in, die je het

recht geeft de voorlezingen aan de universiteit bij te wonen. Je moet natuurlijk voor die bezoeken een vermomming aannemen, opdat je niet door Baxter en consorten wordt herkend.”

„Ik zal alles doen wat je wilt,” zei Brand, „ofschoon het mij aangenamer ware, Baxter zoo ver mogelijk uit het gezicht te blijven.”

„Onzin”, lachte Raffles, „nadat ik den knobbel bij hem heb ontdekt, behoef je niet bang te zijn hem te ontmoeten. Hij stinkt van verwaandheid en ziet nu niemand meer.”

Een uur later verlieten zij samen de woning en begaven zich naar het Carlton Restaurant, een bekend artisten café, in de nabijheid van het Strand.

Raffles was nog steeds in de vermomming van professor Aufrecht.

„Wat wil je hier doen?” vroeg Brand.

„Je schijnt niet te weten,” antwoordde Raffles, „dat hier veel schrijvers komen. Ik ben van plan, kennis te maken met eenige van die heeren om eens naar hun financieele omstandigheden te informeerden.

Ik ben namelijk van meening, dat die menschen, die strijden voor de verheffing en ontwikkeling van het volk, in zeer ongunstige omstandigheden leven.

Ik ben er zelfs van overtuigd, dat, hoe idealer hun denken is, des te slechter zij er zelf aan toe zijn.

Vóór alles echter durf ik beweren, dat, in tegenstelling met Sir Lionel Pennink, de lui, die voor de vrijheid van het volk arbeiden en strijden, en die zich alle mogelijke moeite geven om betere maatschappelijke toestanden te krijgen, geen onzedelijke, verachtelijke schepselen zijn, maar mannen uit één stuk, wien het moeilijk valt, den onderdanigen dienaar te spelen.”

„Dat geloof ik ook!” knikte Brand. „Maar welk doel heb je met de kennismaking met die mannen?”

Toen lachte Raffles fijn en ironisch en zei: „De oprichting van een Muzentempel op St. Helena!”

„Wat?” riep Brand verbaasd. „Wil je die nonsens meemaken!”

„Luister eens kalm naar mij, mijn beste Charly,” zei Raffles, „geen tehuis in de betekenissen, die Sir Lionel Pennink eraan geeft,

maar hier ergens in de omgeving van Londen wil ik een landgoed aankopen en het voor arme en zieke schrijvers als toevluchtsoord inrichten."

"Maar waar zullen de benodigde gelden vandaan komen?" vroeg Brand.

Raffles zweeg veelbeteekenend, lachte weer zachtjes en antwoordde:

"Uit de universiteit voor criminaliteitsleer! Kijk eens, Charly, dat is de buidel, dien Sir Lionel, de strijder voor moraal en deugd, zijn beminde, hooggeachte medestrijders voorhoudt en door hen laat vullen.

"Zooals je weet is de kas van de Royal club zeer gespekt. Er zijn niet anders dan puissant rijke mannen lid van, die op vergaderingen niets anders doen dan drinken en nog eens drinken, tot ze kanon zijn. In dien toestand zien zij den hemel voor een doedelzak aan en stemmen voor alles wat los en vast is. Daarvan heeft hun slimme voorzitter, Sir Lionel Pennink, geprofiteerd en heeft er zijn dwaze voorstellen met vlag en wimpel doorgehaald. Om nu te voorkomen, dat al dat kostbare geld, want er zijn millioenen mee gemoeid, aan die malle dingen wordt weggegooid, zal ik me er eens even mee bemoeien en het geld nuttiger besteden.

"Ik verzeker je, deze buidel zal in mijn handen wonderen doen!"

"Dat geloof ik graag," zei Brand, "alleen is het mij een raadsel hoe je die buidel in handen zult krijgen."

"Laat dat maar aan mij over Charly," zei Raffles met een knipoogje. "Doch dat is van later zorg; we moeten er nu eerst aan denken den inwendigen mensch te versterken."

Zij gingen aan een lange tafel zitten, waaraan reeds een zestal personen had plaats genomen, aan wie men zonder moeite kon zien, dat zij zich met geestelijken arbeid bezighielden.

Allen hadden een sterksprekende gelaatsuitdrukking en levendige oogen.

Zij voerden een opgewekt gesprek en hoewel Raffles belangstelling opwekte, bleven zij samen doorpraten.

Terwijl de Groote Onbekende zich schijnbaar overgaf aan het genot van een goeden maaltijd, luisterde hij aandachtig naar het gesprek der heeren.

Geen woord ontging hem. Men besprak in een levendige woordenwisseling het nieuwtje van den dag: de oprichting van de hoogeschool, waar de leer der criminaliteit zou worden onderwezen.

Een kleine, corpulente man met een eenigszins verwilderden baard was de voornaamste woordvoerder.

Hij riep:

"Ik verzeker u, mijne heeren, voordat Sir

Lionel Pennink tengevolge van zijn hatelijke stroopsmeerderij en andere practijken een rijk man werd, woonde hij met mij in hetzelfde huis en onze dakkamertjes grensden aan elkaar.

"Ik zeg u, heeren, reeds toenmaals had dat heerschap grooten aanleg om een stroopsmeerder te worden.

"Als hij iets van mij wenschte, hetzij een stuk worst, een stuk brood of geld, dat ik toevallig bezat, dan kwam hij niet met een rechtstreeksch verzoek tot mij, maar dan zocht hij mij in mijn kamer op en riep uit:

"Wel, mijn waarde vriend, ik zie, dat gij alweer vlijtig zijt geweest. Ik behoor tot de grootste vereerders van uw dichtkunst, en niets zou mij aangenamer zijn, dan dat gij mij iets uit uw laatste werk voor wildet lezen!"

"En deedt gij dat?" klonk het in koor, terwijl de kleine dichter zijn bier langzaam dronk.

Kalm zette hij zijn glas neer en een fijn lachje gleed over zijn geestig gelaat.

"Waarde collega's", zei hij, "ik wil u eerlijk bekennen, dat ik toen een jeugdige dwaas van twintig jaren was; ik had nog niet de levenservaring, die ik nu heb.

"Kort en goed, in den beginne las ik hem werkelijk mijn gedichten voor en was blij, als deze stroopsmeerder bij bijzonder welsprekende gedeelten, waar ik te velde trok tegen de moderne maatschappij, vol geestdrift applaudiseerde!"

"Wat?" riep een der aanwezigen, "heeft die kerel vijftientwintig jaar geleden zijn instemming betuigd met jouw revolutionnaire gedichten?"

"Ja zeker", lachte de kleine poët, "voor een stuk worst of een shillingstuk deed dat sujet alles.

"Toen ik merkte, dat de wierook, dien hij voor mij brandde, slechts een middel voor hem was om zijn doel te bereiken, deed ik anders:

Ik las hem verzen voor uit het gezangboek en ook die vonden grooten bijval bij hem. Hij had nog nooit één woord in den Bijbel gelezen en dacht, dat ik die verzen gemaakt had."

Alle collega's van den kleinen dichter lachten hartelijk en ook Raffles amuseerde zich.

"Nu?" riep een der schrijvers, "wat deed je, als hij na de verzen uit het gezangboek bij je kwam leenen?"

"Daarvoor had ik een fijn recept uitgevonden. Ik zei tot hem: mijn waarde vriend! Al twee uur lang loop ik met het plan rond, naar jou toe te gaan om geld van jou ter leen te vragen."

"Prachtig!" riepen zijn collega's. "En hoe ging dat dan verder?"

"De eenvoudigste zaak van de wereld! Hij

verzocht mij voortaan niet meer, om hem iets te willen voorlezen."

"Luister eens," riep weer een zijner vrienden:

"Heb jij ooit gemerkt, dat hij zich als schrijver verdienstelijk maakte?"

De kleine dichter schudde het hoofd:

"Nooit!"

"En hoe verklaar je dan het verschijnen van zijn werken — bij voorbeeld de biographieën van verscheiden Engelsche en Duitsche dichters? Je weet immers wel, dat die bij onzen voornaamsten uitgever zijn verschenen."

"Wel, heel eenvoudig! Wij zullen geen van allen durven beweren, dat wij beter zijn dan andere menschen. Ik ken een collega, die niet, zooals ik, drie kinderen, maar zelfs acht groot te brengen heeft.

"Gij kent hem allen waarschijnlijk wel. Als er bij hem eens vleesch op tafel komt, klinkt daar een hoera, alsof de koning langs reed.

"Kort en goed, die arme drommel, die, als hij niet te arm was, het grootste genie van onzen tijd zou zijn, heeft voor den stroopsmeerder jarenlang schrijverswerk moeten verrichten.

"Ik verzeker je, dat mijn bloed dikwijls kookte, als ik zag, hoe de arme drommel door dien ellendeling werd uitgezogen.

Hij kreeg van hem per dag vijf shilling en daarvoor moest hij hem elken avond twintig groote vellen volgeschreven inleveren. Op die wijze zijn Penninks werken ontstaan."

Een algemeene verontwaardiging volgde op deze woorden en het duurde niet lang, of een der aanwezigen stelde voor, op slag een inzameling te houden voor den armen collega.

"Graag!" riepen allen.

Slechts een der heeren zei:

"Doet mij het genoegen, mij zijn naam te noemen."

"Het is Charly Royter!" antwoordde de kleine dikke luid, zoodat Raffles het kon hooren.

"Ik heb dien naam nog nooit gehoord," antwoordde de vreemdeling, "waar woont hij?"

"In Hempton Road, no. 28."

"Wel," vroeg de ander weer, "dan heeft hij nu toch zeker het goede vooruitzicht door bemiddeling van sir Lionel Pennink in den Muzentempel te worden opgenomen?"

Een luid gelach weerklonk.

"Jawel," antwoordde de vorige spreker, "hij kan eerder in een gekkenhuis komen dan in dezen Muzentempel.

"Denkt gij werkelijk, dat ook maar één van ons, die het noodig hebben, in dat rustoord wordt opgenomen? Eerder worden wij door den voorzitter van de Royal club aan de galg gebracht.

"Ja, als wij óók tot de lieden behoorden, die

met zedelijkheid en moraal schermen, die er geen andere meening op nahouden dan die van Sir Lionel Pennink — ja, dan zouden wij wel in den Muzentempel komen!

"Ik hoorde vandaag bij ons op de redactie van de Standaard een mooie geschiedenis vertellen.

Eenige van onze journalisten, onder wie de oorlogsverslaggever Pepson, hebben het klaar gespeeld, een toegangkaart voor de universiteit te krijgen."

"Hoe hebben zij dat gedaan gekregen?"

"Ja, dat is juist het aardige!" riep de kleine dikkert uit, "onze Pepson vertelde sir Lionel Pennink, dat hij iemand van streng christelijke beginselen was."

Weer lachten alle aanwezigen rondom het tafeltje.

Daarop deed een hunner het voorstel om gezamenlijk naar Pennink te gaan, teneinde te beproeven, toegangkaarten voor de voorlezingen te krijgen en eventueel aanspraak te mogen maken op een plaats in den Muzentempel.

"Ik zou wel eens willen weten welke redenen hij laat gelden, om ons dat te weigeren," eindigde de spreker zijn voorstel.

Toen riep een der anderen:

"Vrienden, dat heb ik vandaag al geprobeerd. Maar wij, zooals wij hier zitten, zijn als schrijvers te goed bekend en Sir Lionel Pennink kent onze denkbeelden.

"Geen enkelen van ons zou het gelukken, een dergelijke kaart te verkrijgen."

"Jammer!" zei de kleine dichter, "ik zou die nonsens graag eens hebben aangehoord."

Er viel een stilte, die echter plotseling plaats maakte voor eenige opwinding.

"Als gij mij toestaat, u daarbij behulpzaam te zijn, wil ik dat gaarne doen," klonk een heldere stem.

Verbaasd keken de heeren naar Raffles, die naar den kleinen dichter was toegekomen en tot dezen het woord had gericht.

"Natuurlijk," vervolgde Raffles, "moet ik de heeren verzoeken, de zaak discreet te behandelen.

"Ik zelf ben slechts door een toeval in het bezit gekomen van eenige lidmaatschapskaarten en niets zou mij liever zijn, er u een genoegen mee te doen."

Nu kwam er beweging in het gezelschap.

"Aangenomen!" riepen zij.

"Een schitterend idee! Prachtig! Dat is leuk!" klonk het dooreen.

Zij stelden zich aan Raffles voor en deze noemde zijn aangenomen naam:

"Professor Aufrecht!"

De kleine dichter riep uit:

"Ik las al in de avondbladen, dat gij voorlezingen zult houden in de universiteit en ik

moet u eerlijk bekennen, dat het mij spijt, dat gij uw werkkraft geeft aan zoo'n dwaze zaak."

Raffles keek hem glimlachend aan en zei:

„Misschien gelukt het mij, de dwaasheid in wijsheid te veranderen."

Geen der aanwezigen wist hierop iets te antwoorden.

Toen Raffles de kaarten had uitgedeeld, zei hij:

„Ik was toevallig getuige van uw gesprek, mijne heeren, betreffende een inzameling van geld voor een uwer collega's. Staat mij toe, dat ik daaraan deelneem."

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een bankbiljet uit van vijftig pond en legde dat op tafel.

Een algemeene verbazing volgde.

„Vrienden," riep de kleine dichter, „hebt gij al ooit in uw leven een biljet van vijftig pond gezien?"

„Nog nooit!" klonk het in koor terug. „Bestaan er zulke bankbiljetten inderdaad?"

„Zeker, zij bestaan," riep de kleine dichter uit, „ik meende tot dusver ook, dat zij alleen in den droom bestonden. Maar ziet, hier ligt er een. En nu moet ieder daar zijn penningke bij doen, vrienden!"

Het waren magere beurzen, die nu werden leegggeschud en geen hunner kon meer geven dan een of twee shilling, zoodat het totaal der inzameling bedroeg vijftig pond, tien shilling, vijf pence.

Door den kellner lieten zij zich een couvert geven, zij schreven een brief, dien zij allen onderteekenden en nog dienzelfden avond zonden zij het geld aan hun armen collega, die misschien met de zijnen nog niet had gegeten.

Raffles vernam daarna nog van hen, dat deze arme drommel een zeer begaafd, geniaal man was, doch zooals het meer gaat met geniale menschen de noodige commercieele gaven misten, om voordeelen te trekken van zijn kundigheden.

Nu Raffles toch op dit gebied bezig was, informeerde hij als ter loops naar de particuliere omstandigheden van ieder van hen en vernam, dat zij bijna zonder uitzondering op slecht betalende redacties een niet zeer groot salaris genoten.

Geen van hen vermoedde, wat Raffles met hen voor had, toen hij hun adressen noteerde en tevens den kleinen dichter verzocht, de

adressen van hem bekende schrijvers, die financieelen steun noodig hadden voor hem op te schrijven.

„Het zou kunnen zijn," zei Raffles, „en waarschijnlijk is het zoo, dat ik u, mijne heeren, een aanzienlijk bedrag zal doen toekomen, dat gij kunt gebruiken om een tehuis voor ouden van dagen, of beter gezegd, een toevluchtsoord voor oude en zieke schrijvers en dichters, op te richten, in overeenstemming met de daaraan bestaande behoefte."

„Drommels!" riep de kleine dichter. „Dat is geen kleinigheid, professor! Dat gij geld moet bezitten, hebben wij gezien aan uw bankbiljet van vijftig pond, maar voor een onderneming, als die, waarvan gij zoeven hebt gesproken, zou een bedrag van eenige malen honderdduizend pond sterling noodig zijn en zonder in uw portemonnaie te hebben gekeken, geloof ik toch wel te mogen zeggen, dat gij zulk een groot bedrag wel niet zult bezitten, laat staan kunnen missen.

„Zooiets zou alleen een Vanderbilt of Morgan of een andere millioenenkoning kunnen doen."

„Je vergeet Raffles. Die heeft ook nog al een slordige hand van weggeven!" riep zijn vriend over de tafel, waarop alle aanwezigen vroolijk lachten.

Alleen de kleine dikke bleef ernstig en, toen er weer stilte was, zei hij:

„Ik begrijp niet, waarom gij lacht. Ik geloof stellig, dat wanneer die man onzen strijd om het bestaan, welken wij te voeren hebben, kende, dat hij dan, zonder aarzelen, den een of anderen harteloozen rijkard de ons ontbrekende milioenen zou afnemen en voor voorzienigheid zou spelen.

„Ik ben al eenmaal van plan geweest, toen mijn vrouw eenige jaren geleden ziek lag en ik geen geld in huis had voor medicijnen of brood, mij tot hem te wenden om hulp.

„Ik wist echter niet, hoe ik het moest aanleggen."

Na dit gesprek stond professor Aufrecht, die alles wat er over Raffles werd gezegd met een onbewogen glimlach had aangehoord, op, gaf den heeren een hand en kreeg van hen het dringende verzoek om nog eens terug te komen.

„Ik weet niet," zei Raffles, „of ik u dat kan beloven. Maar gij zult van mij hooren."

VIJFDE HOOFDSTUK.

Phileas Baxter als Professor.

Op plechtige wijze werd de universiteit voor criminaliteitsleer korten tijd daarna door Sir Lionel Pennink geopend.

De Royal club had van een harer rijkste leden de beschikking gekregen over een oud, fraai huis, een zoogenaamd house of state, dat door het rijke clublid vroeger als woning gedurende de wintermaanden te Londen was gebruikt, doch de laatste jaren leeg had gestaan. Er behoefde slechts weinig in verbouwd te worden, om het voor zijn doel geschikt te maken.

De voornaamste juristen en afgevaardigden der politie uit de Engelsche steden waren samengekomen.

In een breedsprakige voordracht ontvouwde de voorzitter het programma van de universiteit.

Innig gelukkig gevoelde hij zich, toen de aanwezige hoogere ambtenaren hem de eer aandeden, zijn hand te komen drukken.

Na de plechtigheid verzamelde Sir Lionel Pennink zijn professoren om zich heen, n.l. hoofd-inspecteur Baxter, professor Aufrecht, een half idioten advocaat, een verhongerden predikant, een half blind geworden onderwijzer en een verlamden redacteur en zei:

„Mijne heeren! Onze arbeid neemt een aauwvang. Meer dan duizend aanvragen voor de lezingen zijn reeds ingekomen. Elk der aanvragers heeft mij het collegegeld van vijftig pond sterling vooruit betaald. Hier in deze brandkast,” hij wees naar de ijzeren kast, die in het lokaal stond, „bevindt zich onze krijgskas.

Mijne heeren, wij moeten nu iemand met de verantwoordelijkheid der administratie belasten; ons eerste werk moet dus zijn, een penningmeester te kiezen.”

Inspecteur Baxter was de eerste die het woord nam:

Hij had, toen hij over geld hoorde spreken, doodsangsten uitgestaan, dat men hem tot penningmeester zou kiezen en dat wilde hij voorkomen. Hij was een slecht rekenmeester en had van boekhouden en administratieve bezigheden net zooveel verstand als een mijnwerker van leidekken. Hij zei daarom:

„Ik moet u verzoeken, mijnheer de voorzitter, mij niet in aanmerking te doen komen,

want mijn dienst staat mij niet toe, eenige functie waar te nemen.”

„En ik,” zei de geestelijke, „ben absoluut niet geschikt voor het behartigen van geldzaken. Ik ben niet gewend, met geld om te gaan.”

„Ja,” sprak de lamme redacteur, „ik zou de kas wel kunnen overnemen, ik kan uitstekend rekenen, maar ik zou natuurlijk betaling moeten verzoeken voor het bekleeden van een dergelijke verantwoordelijke post.”

„Het spijt mij,” antwoordde de voorzitter, „maar gij zult wel weten, dat het hier een eerepost betreft.”

De onderwijzer, die na dertig jaar lang in donkere lokalen les te hebben gegeven, bijna blind was geworden, kwam natuurlijk niet in aanmerking en zoo bleven alleen sir Lionel Pennink zelf en professor Aufrecht over.

Want het was natuurlijk wenschelijk, dat een der professoren de geldzaken onder zijn beheer zou hebben.

„Ik stel voor,” zei sir Lionel, „om de kas over te dragen aan professor Aufrecht.”

Deze maakte echter een afwerende handbeweging en sprak:

„Heeren, ik ben immers slechts tijdelijk bij u. Ik zou dus alleen voor den duur van mijn verblijf hier deze functie kunnen aanvaarden.”

„Dat vinden wij uitstekend,” sprak de voorzitter. „Het spreekt vanzelf, dat gij deze functie slechts waarneemt voor zoo lang gij hier zijt.”

Hiertegen viel niets in te brengen en hoewel het scheen dat deze het met eenigen tegenzin aanvaardde, werd Raffles de verantwoordelijkheid over twee millioen plus vijftig duizend pond sterling op de schouders geschoven.

Raffles kreeg de sleutels van de brandkast en werd gemachtigd, het geld naar een bank te laten brengen en de cheques, die de pas benoemde kassier van de universiteit voor betalingen noodig zou hebben, in te vullen.

Inspecteur Baxter bood zich aan, om met verschillende van zijn detectives den professor ter zijde te staan, als het geld naar een bank gebracht moest worden.

Dankbaar nam deze dat aanbod aan en zei:

„Wilt gij dan zoo vriendelijk zijn, inspecteur Baxter, mij morgenmiddag met uw detec-

tives de behulpzame hand te bieden om het geld weg te brengen."

Baxter boog en maakte een aantekening in zijn notitieboekje.

Daarop werd het werkprogramma onderling vastgesteld.

Den volgenden dag wilde Sir Lionel Pennink den cursus openen met een voordracht over zedelijkheid en de slechte opvoeding van onze jeugd.

Baxter kon nog geen beslissing nemen omtrent een onderwerp, maar hij zei, dat hij hierover reeds den volgenden dag een bericht zou zenden.

De advocaat had als onderwerp „verduistering van gelden en het voorkomen daarvan” gekozen, terwijl de predikant zou spreken over „De ongehuwde staat en de ontzettende gevolgen daarvan voor het volk.”

Alleen professor Aufrecht behoeft zijn onderwerp niet te noemen, want allen wisten, dat hij over schedelleer zou spreken.

Inspecteur Marholm had gedurende deze dagen een heel gemakkelijken tijd. Hoofd-inspecteur Baxter was zelden op het bureau en dientengevolge kon hij Marholm niet veel schrijfwerk geven.

Deze, die reeds duchtig het land aan dat administratieve baantje had, vond daardoor gelegenheid zich weer eens te wijden aan zuivere recherche-zaken, iets waarvan hij veel meer hield.

Maar zijn rijk zou spoedig uit zijn. Op zekeren ochtend, nadat de universiteit geïnstalleerd was, kwam Baxter op het bureau. Hij had een diepen rimpel op het voorhoofd, hetgeen getuigde dat de man hevig aan het denken was.

Dat was zoo iets zeldzaams, dat Marholm daar niet veel heil in zag en begreep, dat het niet goed kon afloopen. Hij wist echter nog niet wat de oorzaak was, ofschoon hij dat spoedig zou vernemen.

Nadat Baxter eenige malen het bureau op en neer had gewandeld, blijkbaar besluiteloos wat te doen, scheen hij eensklaps een besluit genomen te hebben.

Hij begon met te informeerden naar de dagelijksche bezigheden, waarvan Marholm hem behoorlijk op de hoogte bracht.

Naar gewoonte voegde Marholm er nu en dan een kwinkslag tusschen, maar Baxter was zóó in zijn eigen gedachten verdiept, dat hij dat niet scheen op te merken.

„Verder niets bijzonders geweest?” vroeg Baxter ten slotte.

„Als gij Raffles niet hebt ontmoet, hier is hij niet geweest,” zei Marholm langs zijn neus weg.

Deze naam werkte weer op Baxter als een koude douche.

„Ik vraag je”, schreeuwde hij met een geelaat, dat donkerrood was van woede, „of hier iets bizonders is gebeurd. Geef mij niet zulk een bespottelijk antwoord.”

„Gij hoort het immers”, antwoordde de Vloedoodbedaar, „niets nieuws van Raffles.”

Baxter bedwong een nieuwen aanval van woede en vervolgde:

„Zijn er belangrijke gevallen?”

„Ja”, knikte Marholm, „er is vandaag voor den eersten keer, zoolang Scotland Yard bestaat, iemand opgebracht, die niet dronken was en ook niet vol ongedierte zat. Ik heb deze gebeurtenis reeds als een bijzonder gewichtig feit in ons journaal geboekt.”

„Zeg eens”, stootte de hoofd-inspecteur nu weer op, „wat valt je in! Hoe durft je zoo iets in ons journaal schrijven?”

„Waarom niet?”

„Een wonderlijke vraag. Daarin komen alleen de arrestaties van groote dieven, inbrekers, moordenaars en dergelijke gevaarlijke misdadigers.”

„Zoo”, zei Marholm, „waren er vroeger werkelijk zulke menschen? Dat moet al lang geleden zijn! Zij schijnen in den laatsten tijd niet meer te bestaan.

„Daarom heb ik dit bijzondere feit betreffende den gevangene zonder ongedierte opgeschreven, dat is toch in elk geval een interessant gebeurtenis.

„Misschien wilt gij dien man op de universiteit voorstellen aan de studenten.”

Daar Baxter hierop niets zei, doch alleen zijn schouders ophaalde, diepte Marholm zijn tabakspijpje uit zijn zak op, nam zijn tabaksbuideltje en begon zijn pijp te stoppen.

Daarop nam hij een lucifer, stak die aan, doch daar deze op den grond viel, nam hij een tweede en zei:

„Goddank, dat wij niet in Duitschland wonen, waar de lucifers zoo duur zijn als een brood.”

„Daar praat je weer nonsens”, zei Baxter. „Ik sprak vanmorgen toevallig met Sir Lionel Pennink over de dure lucifers in Duitschland en wij waren het er over eens, dat dit een prachtige maatregel is van de Duitse regering, omdat namelijk daardoor de brandstichting wordt tegengegaan.

De duurte der lucifers zal menigen misdadiger weerhouden —”

„Ja en de aarde is rond, de lucifers zijn van hout, een paard loopt ook hard,” lachte Marholm „en gij kunt de Duitse lucifers opnemen in uw leerplan!”

Met welbehagen blies hij een dikke rookwolk voor zich uit.

Na een korté pauze zei Marholm weer:

„Nu hebt gij ook eens een voordeeltje van mijn rooken!”

„Hoe dat zoo?” vroeg Baxter onnoozel.

„Wel, uw Sherlock Holmes-knobbel wordt bewierookt,” giechelde de politie-secretaris.

„Houdt je flauwe grappen nu maar voor je en luister naar mij,” zei Baxter, een sigaar opstekend.

„Haha,” dacht Marholm, „nu komt het!”

„Dus,” begon Baxter, aan zijn sigaar pufend, „het betreft hier...”

Er werd op de deur geklopt.

Een politie-agent trad binnen.

„Wat wilt gij?” beet Baxter hem toe.

„Ik moest u mededeelen, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat er zooveen een diefstal met moord in Westend is gepleegd. De commissie van onderzoek is reeds op weg, alleen gij ontbreekt nog!”

„Het is goed. Gij kunt gaan. Ik heb nu geen tijd.”

De politie-agent keerde zich om en verdween.

„Nu, inspecteur,” zei Marholm, „ik zou denken, dat gij uw gesprek met mij wel op een anderen keer kondt houden.”

„Nee, nee!” riep Baxter uit, „eerst moet ik de zaak met u in orde brengen. De zaak is veel te gewichtig! Bovendien is die moord tóch al gepleegd!”

„Daarin hebt gij gelijk,” lachte Marholm. „En hoe men misdadigers opspoort, zal immers spoedig in uw universiteit ten bate van den Muzentempel worden gedoed.”

„Hierdoor zullen er honderden nieuwe detectiven worden gekweekt en daar één reeds voldoende zal zijn, om tien inbraken en vijf moorden tot klaarheid te brengen, zal het ons voortaan niet meer aan misdadigers, om op te sluiten, ontbreken. Ge hebt gelijk we kunnen dien ééne met een gerust hart laten ontsnappen.”

Maar Baxter luisterde niet eens naar hem. Alsof zijn secretaris geen woord gezegd had, ging hij voort.

„Luister eens,” zei hij, „gij moet mij helpen, Marholm, ik ben in vervelende omstandigheden. Reeds overmorgen moet ik een voordracht houden en wel over een onderwerp, dat ik nog niet machtig ben.

„Dat, Marholm, moet jij voor mij opknappen. Bedenk, dat er voor mij oneindig veel op het spel staat.

„Mijn voordracht moet ver over de grenzen van Engeland opzien baren, want men verwacht veel van mij.”

„Niemand zal in die verwachting worden teleurgesteld, inspecteur,” zei Marholm, „en nu geef ik u den goeden raad, neem uw overjas en begeef u naar de heeren van de commissie, om een onderzoek in te stellen naar den moord.

Gij kunt op mij rekenen, wat die voordracht betreft.”

„Je bent een beste kerel, Marholm!” riep Baxter uit. „Ik wist wel, dat ik op je kon vertrouwen.

Gij zult er geen nadeel van hebben. Tik het zoo duidelijk en correct mogelijk op de schrijfmachine.”

Hoofd-inspecteur Baxter begaf zich naar de kleerkast en nam er overjas en pet uit.

Toen hij den deurknop in de hand had, mompelde hij: „Die vervloekte kerel! Waarom heeft hij met zijn moord en diefstal niet tot morgen gewacht!” —

Marholm echter nam een nieuw boek acten-papier om daarop zijn ontwerp te schrijven, teneinde dit later over te tikken. Hij begon:

„Hoe men misdadigers opspoort en arresteert.”

Voordracht, gehouden door den hoofdinspecteur van politie Phileas Baxter, in de Universiteit voor Criminaliteitsleer.

Het werk scheen verbazend te vlotten, want terwijl zijn pen over het papier danste, grinnikte de kleine Marholm van genoeg, terwijl hij dikke rookwolken uit zijn pijp pufte.

Hoe langer Marholm werkte, hoe verstikkender het in het bureau werd. Ten slotte kon men de rook wel snijden. En al dien tijd werd Marholm's vroolijkheid al grooter en grooter.

Het was een geluk, dat de inspecteur van politie hem bij het werk niet zag, hij zou geschrokken zijn van het onbedaarlijke lachen, waarin de vloot ten slotte dreigde te stikken. —

Dien avond had zich in het Carlton restaurant weder de kleine kring van schrijvers vereenigd en het laatst kwam de kleine dichter.

„Wel,” riepen zijn collega's, „jongen, wat zie jij er stralend uit! Heb je een roman verkocht?”

„Nee, jongens, niets van dat alles!” antwoordde de kleine dikkert.

„Er is mij iets eigenaardigs gepasseerd. Ik kreeg vanochtend een brief, waarin een bankbiljet van vijftig pond was gesloten!”

„Wat?” riepen zijn collega's, „heeft de professor die gestuurd? Dien man moeten wij tot vriend houden.”

„Nee, de professor niet!” antwoordde de kleine dichter. „Maar hier, leest den brief!”

Hij haalde den brief uit zijn zak te voorschijn en overhandigde hem aan zijn vrienden.

Onder ademloos zwijgen lazen zij het volgende:

„Hooggeachte Heer!

„Het toeval deed mij gisteravond in het Carlton Restaurant getuige zijn van verschillende uitlatingen van u en nu ben ik zoo vrij u uit erkentelijkheid voor de goede verdediging van mijn persoon, bijgaand bankbiljet te zenden, met het verzoek u daarvan eindelijk een nieuw pak kleeren te koopen en de rest volgens eigen goedvinden te gebruiken.

Ik hoorde namelijk, hoe gij tot uw vrienden zedet, dat gij zoo weinig geld verdient, dat gij u sinds twee jaar geen nieuwe kleeren hadt kunnen koopen.

Ik hoop ook voor uw kameraden te kunnen zorgen.

„Ik blijf, met de meeste hoogachting,

JOHN RAFFLES.”

Het was zóó stil om het tafeltje, dat men de ademhaling van allen kon hooren.

Daarop echter begonnen zij door elkaar heen te praten en het duurde lang, voordat er eindelijk weer kalmte was gekomen en de kleine dichter kon zeggen:

„Ik geloof in den geest van mijn weldoener Raffles te handelen, als ik u uitnoodig een glas van het beste Münchener bier op zijn gezondheid te ledigen en een algemeen „hoera” op hem uit te brengen.”

Juichend stemden zijn collega's ermee in.

Het lokaal was gevuld met gasten en allen keken nieuwsgierig naar het journalistentafeltje, toen met duidelijke stem de kleine dichter uitriep:

„Heft de glazen op, stoot aan en drinkt! John Raffles leve hoog! Hoera! Hoera! Hoera!”

De schrijvers waren opgesprongen en met een luid hoera beantwoordden zij de toast op John Raffles.

Verbaasd schudden de andere bezoekers het hoofd. De meesten van hen hielden alles voor een grap.

Nadat de vrienden weer hadden plaatsgenomen, zei de kleine dichter:

„Maar nu moeten we het ergens anders over hebben. Raffles schrijft in zijn briefje, dat hij hier gisteravond getuige was van verschillende uitdrukkingen. Hieruit valt dus af te leiden, dat hij hier aanwezig was en nu vraag ik u allen wie iemand heeft gezien, die bij mogelijkheid Raffles kan zijn. Volgens de verschillende beschrijvingen, die van hem in omloop zijn, weet niemand precies hoe hij er uit ziet, maar het schijnt toch wel vast te staan, dat hij lang en slank is en donker van uiterlijk. Hebt gij een van allen zoo'n persoon gezien?”

„Neen,” antwoordden de anderen.

De vriend van den dichter echter zei:

„Wij zullen eens voor Sherlock Holmes spelen en trachten den Grooten Onbekende te ontdekken.”

Na veel over en weer praten kwamen zij ook op professor Aufrecht.

Toen een hunner de veronderstelling uitte, dat deze heer misschien een en dezelfde persoon was als Raffles, wekte hij daarmee het luide gelach van zijn vrienden op.

Daarop kwamen zij op de veronderstelling, dat waarschijnlijk Charles Brand, die naast den professor had gezeten, en die zich niet voorgesteld, Raffles moest zijn en dat de professor dus, zonder het te weten, schouder aan schouder met den Grooten Onbekende had gezeten.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

Inspecteurslaarzen.

Het was den volgenden ochtend tegen negen uur, toen professor Aufrecht zich naar Sir Lionel Pennink begaf, waar hij reeds hoofd-inspecteur Baxter met verscheiden detectives vond.

Het was den dag en het uur, waarop men overeengekomen was het kasgeld naar de bank te brengen.

Te zamen met deze beambten en den inspecteur gingen zij naar de universiteit, om daar de trommels en portefeuilles met geld te halen.

„Voorzichtig, mannen!" waarschuwde Baxter de beambten, die de geldkisten naar beneden droegen.

„Houdt jullie revolvers gereed voor het geval dat Raffls ons transport mocht komen bijwonen."

„Ja, voorzichtig, mannen!" riep Marholm, die met professor Aufrecht de detectives volgde, „Raffles is er toe in staat om het geld met zijn oogen uit de gesloten kisten te stelen."

Maar zonder ongeluk werden de geldkisten naar de Bank van Engeland overgebracht en daar voorloopig in een pantser stalen brandkast weggesloten.

„Nu ben ik gerust", zei Sir Lionel Pennink en ook inspecteur Baxter merkte op:

„Daar op de Bank is het geld zoo veilig als in Abrahams schoot."

„Nu", lachte Marholm, „sinds Raffles in Engeland werkt, zijn er reeds de gekste dingen gebeurd. — — Zijt gij het niet met mij eens, professor?"

Hij keek Aufrecht met een eigenaardigen blik aan.

Deze knikte glimlachend en antwoordde:

„Ja, ja, gij hebt groot gelijk, voor Raffles schijnt zelfs de Bank van Engeland niet veilig te zijn!"

„Roep den duivel maar niet op!" vermaanden Baxter.

Na het overbrengen van het geld begaven zij zich weer naar de universiteit, waar om 10 uur hoofd-inspecteur Baxter zijn eerste voordracht zou houden.

Tengevolge van zijn werkzaamheden in verband met den moord had hij geen tijd gehad om het werk van Marholm van te voren door te lezen.

Nu was het te laat!

Hij vertrouwde echter op de groote handigheid en langjarige practijk van zijn secretaris en deed een schietgebedje, dat het goed mocht afloopen.

Reeds luidde de groote klok van het gebouw voor het begin der lezing en in dichte scharen stroomden de nieuwsgierige hoorders de groote zaal binnen, die zich geheel en al vulde.

Alles wat in Londen tot de pers behoorde of in betrekking stond met politie en justitie, was samengekomen en de deuren der aula moesten reeds vóór den tijd worden gesloten.

Op de voorste rijen hadden de leden van het Comité plaats genomen, even vóórdat Baxter den kathedr bekloem.

Naar mate het uur naderde voor zijn lezing, was Baxter rooder en rooder in het gelaat geworden. Hij was uiterst zenuwachtig en kon zijn gedachten geen vijf minuten achtereen op één ding richten. Ten slotte kreeg hij het zóó benauwd, dat hij eenige malen gebruik moest maken van een afgesloten ruimte aan het einde der gang.

Eindelijk echter vermande hij zich; hij begreep, dat hij er nu niet meer van af kon en besloot het beste er van te maken, wat maar mogelijk was.

Onder algemeene spanning begon hij:

„Gentlemen! Ik heb het genoeg, heden mijn eerste voordracht te houden en daarmee de rij mijner lezingen te openen over het hoogst belangrijke onderwerp: *Middelen en wegen om misdadigers op te sporen en te arresteeren.*

„Men moet zich allereerst voor oogen houden, dat er niets moeilikers bestaat dan een misdadiger gevangen te nemen.

„Deze menschen, deze vijanden van alle burgerlijke wetten, oefenen hun beroep uit op een wijze, waarover men verbaasd moet staan.

„Omdat zij zich op de hoogte stellen van de bijzondere eigenschappen van ieder politie-beambte, doordat zij onze maatregelen en onze geheime uitvorschen, gelukt het hun, zich steeds buiten ons bereik te houden.

„Ziet gij, mijne heeren, ik wil allereerst, om verbetering in dezen toestand te brengen, de misstanden kritiseeren, waaronder de detectives te lijden hebben." — — —

De eerste bladzijde van zijn manuscript was ten einde en Baxter, die slecht voorlas, sloeg het blad om.

Hij ademde verruimd op, want diep in zijn hart had hij de vrees gekoesterd, dat Marholm, wien niets heilig was, hem er in had willen laten loopen, door allerlei onzin neer te schrijven, maar dat bleek nu gelukkig niet het geval.

Wanneer hij een weinig duidelijker gesproken had en niet zoo dikwijls had gehaperd, zou er zelfs niets tegen in te brengen geweest zijn, tot dusverre.

Baxter ging door:

„De eerste vraag, die beantwoord moet worden is deze:

„Door welke uiterlijke kenteekenen onderscheidt men den misdadiger van den detective?

„De politie-agent is door zijn uniform van verre te kennen, evenals een standbeeld.

„Over deze standbeelden, de politie-agenten, valt dus niets te zeggen — — — maar wij detectives!

„Ziet gij, mijne heeren! Daar is in de eerste plaats onze kleeding. De Staat, die ons, in plaats van een uniform, kleedgeld geeft, levert ons uit zuinigheidsoogpunt de in tuchthuizen vervaardigde laarzen.

„Deze laarzen, mijne heeren, zijn in de eerste plaats opvallende teekenen, waaraan de misdadiger ons kent.

„Jawell! mijne heeren, bekijk eens mijn laarzen en uw eigen!”

„Laat zien!” riep Sir William Pepson, die zich met een aantal collega's natuurlijk ook in de groote gehoorzaal bevond.

Baxter, die niet wist, hoe hij dezen uitroep zou beantwoorden, wendde zich met een om hulp smeekenden blik tot Sir Lionel Pennink.

„Laat ze maar zien!” raadde deze en Baxter trok achter het spreekgestoelte zijn laarzen uit.

Het waren vetleeren laarzen, van breed model en met spijkers beslagen, welke de inspecteur den belangstellenden toereikte.

Onder luid gelach ging het paar van hand tot hand en Baxter moest, op zijn kousen staande, doorspreken.

„Gij ziet,” ging hij voort, „dat deze laarzen geen knoopjes, geen veters, geen elastiek, zelfs geen kap bezitten.

„In deze laarzen, waarin ieder beambte na ze vier-en-twintig uur gedragen te hebben reeds de vinnigste eksteroogen krijgt, kan hij zich slechts met moeite bewegen en den misdadiger niet achtervolgen.

„Het grootste gevaar leveren dus onze politielaarzen op.

„Een tweede voorwerp, waaraan ons de misdadiger herkent, is ons regenscherm, dat

wij volgens voorschrift bij goed of slecht weer steeds mee moeten nemen.

„Verder echter, mijne heeren, lijdt het grootste gedeelte van ons, tengevolge van ons zittend leven, aan opvallenden lichaamsomvang en valt in straten en op pleinen op, doordat hij niet goed weet, waarheen hij zal gaan en wat hij zal doen.

„Ja zeker, mijne heeren, dit laatste is het voornaamste kenteeken, waaraan elke detective te herkennen is.

„Men krijgt den indruk, wanneer men hem ziet: die man behoort niet daar, waar hij zich op het oogenblik bevindt.

„Hij beweegt zich lusteloos en mismoeedig van het eene huis naar het andere, hij blijft als een boemelaar voor alle vensters staan, hij bestudeert elke aanplakzuil en ieder reclamebiljet, hij staat urenlang op een hoek en leest de krant viermaal.

„De eenige afleiding, welke hij heeft, is dat hij een praatje maakt met een collega in uniform, dien hij kent.

„Gij ziet dus, mijne heeren, dat het beroep van detective een moeilijk beroep is.

„Eerst dan, als men den detective iets te doen zal geven, zullen die toestanden beter worden.

„Het beste zou zijn, mijneheeren, wanneer wij in plaats van detectives meer politiehonden aanstelden en later zelfs een bijzonder intelligenten hond tot inspecteur van politie benoemden. Andere honden tot commissarissen en de rest om misdadigers op te sporen.

„Ja, mijne heeren, wel blijven ook de politiehonden op de hoeken der straten staan en hebben zij, evenals de menschelijke detectives, een voorliefde voor collega's.

„Maar na een kort oponthoud begeven zij zich weer aan hun werk.

„Met deze aanwijzingen wil ik mijn eerste voordracht eindigen.”

Een luid „Bravo!” en handgeklap beloonde hem voor zijn rede.

De heeren van de pers schreeuwden door elkaar van plezier.

Baxter echter stond, zich het zweet van het voorhoofd vegend, stil op den kathedr en begreep niet, waarom men zoo luide zijn bijval te kennen gaf.

Daar hij, gedurende zijn lezing, zich had moeten bepalen tot een goede uitspraak, die zóó duidelijk was, dat men hem in de hoeken der zaal zou kunnen verstaan, had hij, ook omdat hij niet gewoon was in het openbaar het woord te voeren, niet voldoende acht kunnen geven op hetgeen hij voorgelezen had.

Om de waarheid te zeggen: Hij had er niet het flauwste begrip van.

Niettemin had hij bijna de overtuiging, dat Marholm hem ten slotte toch had beetgeno-

men en dat er dingen in stonden, die zoo al niet dwaas en bespottelijk, er dan toch ook niet al te ver van af waren.

En aan die uitbundige toejuichingen, véél te luidruchtig om echt gemeend te kunnen zijn, zag hij, dat men hem geducht voor den gek hield.

Hij had de vloer wel willen wurgen!

Elk oogenblik vreesde hij, dat de vergadering hem zou uitfluiten.

Dit gebeurde intusschen tot zijn onuitsprekelijke verlichting niet en na een pauze van ongeveer een half uur begon Sir Lionel Pennink zijn voordracht over het onderwerp: „Hoe kan men het auteursberoep verbeteren, daarvoor de zedelijkheid op een hooger peil brengen en de misdaden doen verminderen?”

Hij had zijn rede nog niet half geëindigd, toen er, onder aanvoering van Sir William Pepson, luid werd gefloten en zich een krachtig protest verhief tegen zijn verder spreken.

Vooraf toen hij beweerde, dat iedere schrijver eerst in het leger gediend moest hebben, om recht te hebben de pen te mogen voeren,

werden zijn woorden onverstaaenbaar gemaakt.

De voordracht eindigde in een ongehoord lawaai, toen Pennink alle schrijvers, die op het oogenblik voor de pers en de uitgevers werkten, „bevorderaars van misdaad en onzedelijkheid” noemde.

Plotseling vlogen te midden van het rumoer de laarzen van Baxter naar Sir Lionel Penninks hoofd.

De ongelukkige eigenaar, die te vergeefs naar zijn schoenen had gezocht en nog steeds op kousen op zijn stoel zat, fluisterde tot professor Aufrecht:

„De voordracht heeft toch iets goeds, ik krijg tenminste mijn laarzen weer terug!”

Daarop moesten de bedienden de zaal ont-ruimen, en de voorzitter van de Royal club zonk geheel ontdaan in de armen van Baxter met de woorden:

„Gij ziet, hoe zwaar de strijd is. Slechts helden, zooals ik, kunnen met doodsverachting zulk een storm het hoofd bieden.

Maar, mijne heeren, dat komt alleen omdat ik voor koning en vaderland heb gediend”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De Sherlock Holmes-knobbel.

„Hebt ge het bericht over de politie-laarzen en de Londen-detectives in het ochtendblad gelezen?” vroeg een hooggeplaatst ambtenaar van justitie den volgenden ochtend aan den Lord-mayor van Londen.

Met een schaterlach werd deze vraag bevestigd.

De heeren hadden onderling niet weinig pret over den daverenden onzin, die daar verkocht was en besloten, om eens een genoeglijk half-uurtje te hebben, er ook eens heen te gaan.

Zij lieten zich in een taxi naar het groote gebouw brengen en beklommen weldra de trap naar de aula.

Sir Lionel Pennink ontving hen bij de vleugeldeur met talloze buigingen. Hij kon niet verklaren waarom de heeren zoo bijzonder vroolijk gestemd waren.

In de zaal was een enorme detective- en politiemacht aanwezig, die zoodanig door Bax-

ter was verdeeld, dat iedere toehoorder tus-schen twee detectives zat.

Tooneelen als den vorigen dag, toen politie-laarzen door de lucht vlogen, moesten in elk geval vermeden worden.

Toch was het Sir William Pepson en zijn vrienden gelukt zich toegang te verschaffen tot de lezing.

Ook de artisten uit het Carlton-Restaurant waren aanwezig.

Raffles had hun de in zijn bezit zijnde lidmaatschapkaarten, welke hij uit de kamer van den voorzitter weggenomen had, gezonden, zoodat niemand hen kon beletten de zaal binnen te treden.

Spoedig daarna betrad professor Aufrecht den kathedraal. Voordat hij zijn voordracht begon, klonk reeds het bij de studenten gebruikelijke voetgetrappel van zijn vrienden.

Toen het rustig was geworden, begon hij:

„Gentlemen! Ik heb de eer u vandaag op

een gebied rond te leiden, dat den meesten van u onbekend zal zijn, hoewel ieder mensch uitwassen heeft op de plaats, die het dichtst bij den hemel is, ik bedoel op den schedel.

„Deze schedel, mijne heeren, omsluit het kostbaarste wat wij bezitten, onze hersenen, die wijsheid, adel, domheid of stompzinnigheid van zijn drager doen uitgaan.

„Het ligt niet in mijn voornemen lang bij de theoretische beschouwingen stil te staan, doch ik zal mijn voordracht door voorbeelden uit de practijk toelichten.

„Gaarne had ik, mijne heeren, dat een paar personen uit uw midden voor den kathedr kwamen, opdat ik met de schedels van hen aan de geachte aanwezigen de waarheid mijner schedelleer zou kunnen demonstreeren.”

Sir Lionel Pennink gaf Baxter een duw in zijn ribben en zei:

„Laten wij het doen; ge weet, wat de professor van uw schedel heeft gezegd; hij zal ons bij de hooge ambtenaren der justitie in een goed blaadje brengen en ons zeer van dienst zijn.”

Hieraan had ook reeds Baxter gedacht, zodat beiden als één man opstonden en zich naar den kathedr van den professor begaven.

Met een algemeen bravo werden de beide proefkonijntjes voor hun bereidwilligheid beloond.

„Kom u maar eerst, Sir Lionel, en neemt u plaats midden voor den kathedr,” zei de professor, zijn linkerhand op den schedel van den voorzitter legend.

Daarna nam hij een stuk krijt in zijn rechterhand en begon op het achter den kathedr staande bord den omtrek van den schedel te teekenen.

„Deze schedel is een zeer abnormale,” begon de professor, „hij bezit verscheidene uitwassen boven de slapen, zooals ik ze u op het bord teekende.

Deze uitwassen zijn een teeken van slecht ontwikkeld zedelijkheidsgevoel.

Dan loopt tusschen deze uitwassen nog een kloof, die erop wijst, dat de drager van den schedel in sterke mate neigingen bezit tot liegen.”

Sir Lionel Pennink dacht door den grond te zullen zinken.

Terwijl de professor de kloof teekende, zei hij zacht:

„Dat klopt toch niet. Hoe kunt ge dat beweren!”

„Wat bedoelt ge?” vroeg Aufrecht luide, „meent ge, dat het niet uitkomt?”

„Ja zeker, het klopt!” klonk het uit het auditorium.

„Bovendien,” ging de professor voort, „laten de aanwezigen zich ervan overtuigen, dat

de kloven in den schedel er inderdaad zijn.”

Eenige journalisten namen de gelegenheid te baat om den schedel te betasten van Sir Lionel Pennink, die de heele vergadering wel naar de hel zou willen wenschen.

Toen Pepson de kloven betastte, riep Pennink uit:

„Druk mijn hersens niet in!”

„Dat kan niet,” was het antwoord. „Hoe kan men iets indrukken, dat er niet is?”

„Ik heb er genoeg van,” zuchtte Pennink en wilde zich van den kathedr verwijderen.

„Blijf!” beval de professor, „wij zijn nog niet klaar. Deze helmvormige verhooging hier op den voorschedel en het ontbreken van den achterschedel duiden op een sterken militair geest,” aldus ging de spreker voort. „De bezitter van dezen schedel zou zeer geschikt zijn geweest voor onderofficier.”

„Sta mij toe,” zei Pennink, met moeite ademhalend, „ik heb hoofdpijn, breek uw voordracht over mijn schedel alstublieft af!”

„Met genoegen,” antwoordde de professor en ging door: „Ik kan helaas den schedel van dezen heer niet verder onderzoeken en verzoek nu den anderen heer plaats te nemen.”

Baxter ging zitten, hij behoefde niets te vreezen, dacht hij en verbeidde het oogenblik, waarop zijn kostbare Sherlock Holmes-knobbel aan het publiek zou worden gedemonstreerd.

„Deze schedel,” begon de professor, „is de algemeene middelmatige, zooals hij bij duizenden voorkomt onder de volksklasse. De afplating aan de voorzijde wijst op weinig verstand, terwijl de uitwas aan het achterhoofd sterk ontwikkelde zinnelijkheid verraadt.

„Slechts één eigenaardigheid heeft de schedel, en dat is een knobbel op het midden ervan.”

„Daar komt het,” dacht Baxter.

En inderdaad, het kwam!

„Deze knobbel,” ging de professor voort, „heb ik den Sherlock Holmes-knobbel genoemd.”

Baxter straalde van vreugde en deed een poging, om zijn gelaat naar de aanwezigen te wenden, hoe verbaasd en eerbiedig men naar hem, die zoo knap was op het gebied der criminaliteit, zou kijken.

„Ik heb dien knobbel dien naam gegeven,” aldus ging Aufrecht voort, „wegens de algeheele verstomping van het betreffende individu, dat een dergelijken knobbel op zijn hoofd heeft.”

„Wat is dat nu?” dacht Baxter. „Algeheele verstomping?! Individu?! Dat klonk niet erg vriendelijk.

Daarna vervolgde de professor:

„Ik noem dezen knobbel den Sherlock Holmes-knobbel op dezen grond, omdat alleen

Sherlock Holmes zijn misdadige inwerking op de hersens vermocht te ontdekken."

De menigte barstte uit in een daverend gelach, zoodat Sir Lionel Pennink slechts door luid bellen de rust kon herstellen. (Zie titelblad.)

Ook Baxter had opeens hoofdpijn en trok zich naar zijn plaats terug.

Hij had er wel niet veel van begrepen, maar toch wel zooveel, dat hij inzag, dat men hem braaf voor den gek hield. Hij besloot den professor later om opheldering te vragen.

Nu piktè de professor Marholm eruit, en toonde op diens schedel aan, dat de bezitter ervan buitengewoon begaafd was, een goed zedelijkheidsbegrip bezat en over veel humor beschikte. Bovendien bezat hij voortreffelijke eigenschappen, zooals vlijt, stiptheid en orde-lievendheid.

Na het einde der rede sprak de professor eenige slotwoorden, en luide bijval beloonde hem voor zijn interessante demonstraties.

Brieschend van woede bleef Sir Lionel Pennink met Baxter achter om den professor de waarheid te zeggen. Zij wachtten hem op in de professorkamer.

"Hoe komt gij er toe!" schreeuwde hij den professor toe. "Hoe kunt gij mij zoodanig in het publiek beledigen?"

De professor keek hem met ijskoude blik aan en antwoordde:

"Gij schijnt u te vergissen, Sir Lionel, zorg dat gij een anderen schedel krijgt, dan zal men niet in verzoeking komen, er iets ongepasts over te zeggen."

"Ik ben voor altijd geblameerd!" zuchtte Pennink.

Ook Baxter greep wanhopig naar zijn Sherlock Holmes-knobbel en kermde:

"Had ik dien knobbel maar niet!"

Daarop informeerde hij bij den professor, uit angst voor naderende stompzinnigheid, naar geneesmiddelen. Hij vroeg, of zijn toestand werkelijk slechter kon worden.

"Dat houd ik voor onmogelijk! Uw stompzinnigheid kan onmogelijk nog slechter worden. Ik zou het heusch niet weten!"

"Goddank!" zuchtte Baxter, "dan ben ik ten minste gerust."

Maar Sir Lionel Pennink was niet met een kluitje in het riet te sturen. Hij wendde zich opnieuw tot den professor en beet dezen toe, dat hij de noodige maatregelen zou nemen, opdat hij nog ooit een lezing zou kunnen houden. Hij zou onmiddellijk zijn ontslag aan het college van commissarissen voorleggen. "Dit is mijn stichting en ik heb hier slechts te bevelen," zei hij ten slotte en wilde zich met een verontwaardigden blik verwijderen.

Maar nu hield Raffles hem even bij zijn jas-jen vast en zei:

"Voor uw beledigingen en onverantwoordelijk optreden zal ik uw honorarium inhouden!"

"Ik ben gewend, altijd mijzelf te betalen en, terwijl ik u het beste wensch met uw Muzentempel en uw universiteit, geef ik u de sleutels van de brandkluis en het safe-loket op de Bank van Engeland weer terug."

Hij legde de sleutels op tafel en verliet toen het universiteitsgebouw.

Nadat alle bezoekers het universiteitsgebouw hadden verlaten, bleven Sir Lionel Pennink en hoofd-inspecteur Baxter nog een poosje samen praten. Het onderwerp van gesprek was een nieuwe penningmeester, ter beheering van de reusachtige som, die in kas was, want het spreekt van zelf, dat de professor, die trouwens de sleutels reeds terug had gegeven, daarvoor niet meer in aanmerking kon komen.

In afwachting van een nieuwe benoeming, zou Baxter de sleutels zoo lang onder zijn hoede nemen.

Hij had dat echter wel kunnen laten, want nauwelijks was hij een uurtje daarna op zijn bureau teruggekeerd, toen de telefoon belde en hij een stem hoorde vragen of hoofd-inspecteur Baxter aan de telefoon was.

De klank van deze stem joeg hem een koude rilling over het lijf. Hij had maar al te veel reden om die stem onmiddellijk te herkennen. Hij was er van overtuigd, dat de gentleman-inbreker, de Groote Onbekende, zooals hij reeds zoo vaak had gedaan, hem opbelde, maar om zekerheid te hebben, vroeg hij toch:

"Wie daar?"

"Hier John Raffles," klonk het.

"Vervloekt!" riep Baxter, "wat wilt gij?"

"Ik wilde u alleen meedeelen, dat ik het kasgeld van de Royal club van de Engelsche Bank heb weggehaald!

"Dat van dien Muzentempel op Sint Helena is maar gekheid. Ik weet een beter gebruik voor al dat geld en zal er een herstellingsoord voor arme en zwakke schrijvers en journalisten voor laten stichten. Dan hebt ge het prettige bewustzijn, dat de gelden tóch goed worden besteed. Dat het geld, wat voor de universiteit bestemd was, er ook mee heengaat, is niet erg, want zooals ge gezien hebt, zou dat niet bevordelijk zijn voor uw gemoedsrust. Er komen te veel waarheden door aan het licht...

Maar Baxter luisterde al niet meer. Hij had den hoorn op den haak gelegd, snelde de deur uit, bonsde met de vuist tegen de deuren van de agenten- en detectieven-kamers, teneinde alles mobiel te maken en een kwartier later stormden de detectives met Baxter en Sir Lionel Pennink, die telefonisch gewaarschuwd was aan het hoofd het gebouw van de Bank

binnen en openden hun safe-loket in de brandkluis.

Toen zij de geldkisten openden, vonden zij in ieder een baksteen en een visitekaartje, voorzien van de lakonieke opmerking:

„Wie voor brood steenen biedt dien mogen goudstukken in steenen veranderen.

JOHN RAFFLES.”

Maar Raffles had zijn werk reeds gedaan, want omstreeks dienzelfden tijd snelde de dichter naar zijn vrienden in het Carlton Restaurant en riep ze samen voor een bespreking.

Toen allen bijeen waren, haalde hij een brief te voorschijn en een chèque.

Daarop sprak hij op fluisterenden toon, alsof hij bang was dat iemand hem kon beluisteren:

„Vrienden, hoort, welk wonder er is geschied. Dezen brief kreeg ik twee uur geleden door middel van een ijlbode. Hij luidt:

Wanneer gij en uw vrienden u op uw eerewoord ertoe verplicht, dat gij dezen brief en zijn inhoud niet openbaar zult maken, dan neem ik de vrijheid, u een geschenk van 2½ miljoen pond sterling door middel van bijgaande chèque te doen toekomen.

Dit geld kunt gij gebruiken als standaardkapitaal tot oprichting van een Rust-

en Herstellingsoord van arme, zieke schrijvers en journalisten, en als begin eener ondersteuningskas voor collega's, die zich in geldnood bevinden.

Ik heb dit geld in beheer gekregen voor een dergelijk doel en hoop, dat het in uw handen veel nut zal stichten.

Ik kan helaas de zaak niet persoonlijk met u in orde brengen, daar ik naar aanleiding van een telegram, naar huis terugkeer, teneinde mijn oude functie weer te gaan waarnemen.

Terwijl ik u mijn beste wenschen doe toekomen, blijf ik nogmaals met verzoek om stilzwijgendheid,

Uw professor AUFRECHT.”

Onderwijl schreeuwden de courantenjongens het nieuwste sensatiebericht uit over den diefstal op de Bank van Engeland.

De beampten der Bank en iedereen brak zich het hoofd met de vraag, hoe het Raffles mogelijk kon zijn geweest, in de stevig gepantserde brandkluizen der Bank binnen te dringen.

De schrijvers en journalisten echter keken elkaar veelbeteekenend aan, hieven hun glazen op en de kleine dichter sprak zacht:

„Jongens, laten wij onzen weldoener, professor Aufrecht, danken en onze glazen ledigen op „John Raffles!”

De volgende aflevering (No. 566) bevat:

Het onschatbare kleinood.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885